EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 197,1 Eylül '98

Aklama ve tahkimat operasyonu sürüyor

Sömürü ve zorbalığın, çürüme ve yozlaşmanın kanıksatıldığı bir toplum için dahi sindirilmesi zor rezillik ve skandallar, bizzat burjuva medya tarafından yeniden gündemleştirilmiş bulunuyor. Faşist bir katil ve mafyacı olan Alaaddin Çakıcı üzerinden yürütülen kampanya, MİT'in nasıl bir cinayet ve kirli işler şebekesi olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Sermaye medyasının tüm çabalarına rağmen, iliklerine kadar çürüyen düzen gerçekliğini, bunun ürünü olan çeteleşmiş devlet olgusunu gizlemek artık mümkün olamıyor.

Toplumsal muhalefete, devrimci güçlere, Kürt yurtseverlerine karşı kontr-gerillanm katliam ve provokasyan merkezlerinden biri olan MİT'in aynı zamanda uyuşturucu ticaretinden haraca, çek senet tahsilatından ihale kapatmaya kadar her türlü kirli işin içinde olduğu tüm çıplaklığıyla ortalığa serildi. Sedat Peker adlı eli kanlı bir diğer katil ise polisle yaptığı pazarlıklar sonucu Romanya'dan gelerek adamlarıyla birlikte teslim oldu. Yaptığı açıklama ve "itiraf"lar burjuva medyada "infial" yarattı. Banka alım-satımlarından devlet ihalelerine, arazi spekülasyonundan tahsilat işlerine kadar uzanan "piyasa ekonomisi"nin mafya ve çetelerle nasıl içiçe geçtiği basma yansıdı. Benzer bir tablo Mehmet Ağar'ın oğlunun düğününde ortaya çıktı. DGM hakimlerinden bürokratlara, milletvekili ve bakanlardan tekelci burjuvalara kadar bütün bir Susurluk erkanı, bu çetebaşının düğününde yerini aldı.

Burjuva düzenin, kontr-gerilla rejiminin ve uyuşturucu-mafya ekonomisinin bu gerçeklerinin ortalığa bizzat burjuva medya tarafından saçılmasına yeni tanık olmuyoruz. Susurluk'taki kaza ile başlayan dönemin karakteristik özelliği olan bu tür kampanyalar şimdi yeni halkalarla sürdürülüyor.

Susurluk skandalı ve 28 Şubat MGK toplantısı ile başlayan süreç, düzenin temel toplumsal dayanak ve kurumlarıyla aklanmaya çalışıldığı, siyaset tablosunun adım adım yeniden yapılandırıldığı ve faşist tahkimatın güçlendirildiği bir dönem olarak yaşandı. Genelkurmay'ın siyasal yaşamı tam denetimine aldığı ve yönlendirdiği bu sürecin toplum nezdinde "meşruiyet" sağlayan iki temel motifi "çetelere ve mafyaya karşı mücadele" ile "irticaya karşı laik cumhuriyetin korunması" oldu. Toplumsal muhalefetin mücadele gücüne bağlı olarak temposu değişse ve düzen içi it dalaşının belli zorlukları ile kesintili yaşansa da, bu süreç esasta burjuvazi adına belirgin bir başarıyla yürütüldü. Tersinden, aynı dönem devrimci hareket adına büyük fırsatların değerlendirilemediği bir süreç oldu.

Son günlerdeki Çakıcı kampanyası, Susurluk sürecinden bugüne sürekliliği olan, birbiriyle içiçe üç temel işlev taşıyor. Birincisi, Genelkurmay devlet aygıtı içerisinde tam hakimiyetini tesis ediyor. İt dalaşı yeni evrede, emniyet gibi MİT'in de faşist ordunun tam denetimine alınması şeklinde sürüyor.

İkincisi, MGK, çeteler, ülkücü mafya ve "ırkçı Türk milliyetçileri"ne karşı mücadele misyonuyla toplum nezdinde meşruiyetini güçlendirme, toplumsal muhalefeti

yedekleme, en azından hareketsiz kılma hedefine yöneliyor. Genelkurmay daha bu yılın başında hazırladığı Milli Siyaset Belgesi'nde "ülkücü mafya" ve "ırkçı Türk milliyetçileri" bir "tehdit unsuru" olarak ilan etmişti. Ardından emekçi kitlelerin bahar aylarındaki hareketliliği üzerine sivil faşistlerin ipleri bizzat kendileri tarafından çözülmüş olsa da, Akm Birdal'ın tetikçilerinin yakalanması çetelere karşı mücadele manevrasının belli kesimler üzerinde etkili olmasını sağladı. Hemen aynı döneme denk gelen MGK toplantısında benzer hedefler yeniden formüle edildi ve hükümetin önüne görev olarak konulduğu açıklandı. Sonraki süreç ise, Mesut Yılmaz'ı Macaristan'da yumruklayan şahsın teslim olması, Kürşat Yılmaz'ın Bulgaristan'da yakalanması, Selim Edes ve Engin Civan'ın borçlarını ödemeye zorlanmaları ve nihayet Sedat Peker ve Alaaddin Çakıcı operasyonlarına tanık oldu. En son MGK toplantısında da mafya ve çetelere karşı mücadele söylemi yinelendi. Böylelikle, çeteler ve mafyanın kökünü kazımaya çalışan güç görüntüsüyle toplumsal meşruiyetini güçlendirmeye çalışan MGK, siyaset sahnesini ve faşist devleti yeniden yapılandırmanın ve iktisadi yıkım demek olan İMF-TÜSİAD programını uygulamanın imkanlarına yöneliyor.

Üçüncü temel işleve gelince; kapitalist sömürü ve talanın sürmesi, emperyalizme köleliliğin perçinlenmesi ve Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin kanla boğulması için devletin bir kontr-gerilla aygıtına, cinayet ve katliam şebekesine dönüştüğü biliniyor. "Yasal" devlet terörü kontra terör ve provokasyonlarla tamamlanıyor. Devletin kontr-gerilla çeteleri toplamına dönüşmesi ise doğal olarak bu çetelerin "vatan ve millete hizmet"le yetinmeyerek, ihalelere, çek-senet tahsilatına, uyuşturucu sektörüne, giderek bütün ekonomiye el atmalarıyla birleşti. Çete devletinin kirli işlerinin finansmanı için girilen bu işler giderek bütün bir iktisadi-sosyal-siyasal yaşama rengini vermeye başladı. Susurluk sonrası süreçteki manevraların, 28 Şubat operasyonunun temel nedenlerinden biri giderek ağırlaşan iktisadi krizin beslediği siyasal parçalanma ve krize müdahale ihtiyacı ise, diğeri düzenin bu mafyalaşan-çeteleşen tablosuna müdahale zorunluluğuydu. Sermaye düzeni egemenliğini sürdürebilmek için ezilenlere dönük baskı ve teröründen vazgeçemez. Baskı ve terör sömürünün ikiz kardeşidir. Ama sistematik baskı ve terörü yeniden organize olmuş ve "aklanmış" bir devlet aygıtı aracılığıyla ve mümkün olduğunca yasal biçimler altında sürdürmek, gelinen yerde düzen adına daha tercih edilir hale gelmiştir. Bu aynı zamanda, burjuva sınıfın kendi iç rekabetinde "piyasa mekanizması" kurallarını giderek daha fazla boşa çıkaran denetim dışı çeteleşmeye de müdahale anlamına gelmektedir. Tekelci sermayeye karşı bile yer yer yeni türedi burjuvaların kaba zoru devreye sokmaları, iktisadi ve siyasal yaşamın çeteleşerek çürümesi, burjuvazinin sınıf egemenliği açısından orta ve uzun vadede ağır sonuçları olacak bir gelişmedir. Hedeflenen, çeteleşmeye çeki düzen verilirken, düzenin ihtiyaçları çerçevesinde kontr-gerilla faaliyetini ve muazzam bir gelir kaynağı olan uyuşturucu sektörünü merkezi bir tarzda tek elden yürütmektir.

İktisadi ve siyasal yaşamın çeteleşerek çürümesi, burjuvazinin sınıf egemenliği açısından orta ve uzun vadede ağır sonuçları olacak bir gelişmedir. Hedeflenen, çeteleşmeye çeki düzen verilirken, düzenin ihtiyaçları çerçevesinde kontr-gerilla faaliyetini ve muazzam bir gelir kaynağı olan uyuşturucu sektörünü merkezi bir tarzda tek elden yürütmektir.

***

Son dönemin mafya-çeteler gürültüsünün bir parça gölgesinde kalan bir diğer gündemi, yeni Genelkurmay başkanının irtica ile mücadele çerçevesinde yaptığı açıklamalardır. Sancılı bir seçim sürecine

doğru ilerlendiği bir evrede, generaller, irtica ile mücadele manevrasını ve darbe sopasını giderek daha etkin ve yaygın bir biçimde kullanacaklardır. Demirel'in son günlerdeki, "ordu düşmanlığı ve din bezirganlığı yapılmaması, yoksa 28 Şubat sürecinin yeniden işleyeceği" yollu açık tehditleri aynı amacı taşımaktadır.

Erime ve parçalanma yaşayan burjuva düzen partilerinin dar çıkar ve kaygılarla ve parlamentonun mevcut istikrarsız tablosunun basıncıyla aldıkları seçim kararı tekelci sermaye ve MGK tarafından tartışılıyor. Düzenin işleyişinde parlamentonun biçimsel planda dahi etkisiz ve göstermelik bir kurum olduğu açıktır. Buna rağmen parlamenter görünümü mümkün mertebe korumak isteyen burjuvazi için seçimlerin asgari ölçüde dahi istikrarlı bir tablo ortaya çıkarmayacağı da açıktır.

Derinleşen iktisadi kriz seçimlerin ertelenmesi yönündeki eğilim ve tartışmaları ayrıca beslemektedir. Seçimler nedeniyle burjuva düzen partilerinin oy hesabıyla işçi sınıfı ve emekçilere dönük iktisadi-sosyal saldırı programını gevşetebileceği kaygısı, burjuvazinin mecliste istikrar arayışlarına yolaçmaktadır. Ama yerel seçimlerin olağan tarihinin gelmiş olması sermayenin manevra imkanlarını daraltmaktadır. Nihayetinde düzenin seçimler konusunda vereceği kararlar ne olursa olsun, son süreçteki tartışmalar işçi ve emekçilere verilen bir gözdağı işlevi taşımaktadır.

***

Tekelci sermayenin ve onun vurucu gücü faşist ordunun yeniden yapılanma-faşist tahkimat doğrultusundaki bütün manevra ve oyunlarını boşa çıkaracak tek gerçek güç işçi-emekçi kitle hareketidir. Bu hareketin seyrinde yaşanacak gelişme, alınacak mesafedir. Cumartesi Anneleri'ne yönelik olarak son haftalarda gerçekleştirilen polis saldırısı, 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle örgütlenen etkinliklere karşı pervasız saldırılar ve grevci işçilere dönük taciz ve saldırılar, düzenin devrimcileşecek bir sınıf-kitle hareketinden duyduğu korkunun göstergesidir. Siyaset sahnesindeki düzenlemeyi İMF-TÜSİAD programını uygulamakla içiçe yapmak zorunda olan düzenin esneme olanakları son derece sınırlıdır. Metal ve tekstil işkollarında süren toplusözleşme süreçlerinde sermayenin takındığı katı tutum da bunu göstermektedir.

Bütün bu tabloyu düzen için daha da zorlu kılan temel önemde gelişme ise dünyada adım adım derinleşen iktisadi-mali buhrandır. '70'lerden bu yana durgunluk içinde seyreden kriz tablosu gelinen yerde dünya çapında bir ekonomik çöküntünün ilk işaretlerini veriyor. Son borsa krizi öyle bir sarsıntı yaratmış bulunuyor ki, burjuva medya dahi 1929 büyük bunalımıyla kıyaslıyor. Henüz ilk aşamaları yaşanan bu buhran Güney Asya'da patlak verdi, sarmalına Rusya'yı aldı, sırada dünyanın diğer emperyalist ve bağımlı ekonomileri var. Dipsiz bir kuyuya benzeyen bu sarsıcı buhranın sadece ilk dalgaları Türkiye'ye ulaştı.

Tekelci sermayenin ve onun vurucu gücü faşist ordunun yeniden yapılanma-faşist tahkimat doğrultusundaki bütün manevra ve oyunlarını boşa çıkaracak tek gerçek güç işçi-emekçi kitle hareketidir. Bu hareketin seyrinde yaşanacak gelişme, alınacak mesafedir.

Tekelci Türk burjuvazisi içinde debelendiği çok yönlü yapısal krizi atlatma imkanlarına sahip değildir. Son İMF antlaşması ile hızlandırılan özelleştirme ve diğer saldırılar geçici bir soluklanma olmanın ötesinde bir anlam taşımıyor. Bırakalım Türk burjuvazisini, emperyalist efendileri dahi kapıya dayanan buhran karşısında bir çıkış yolu bulamıyorlar.

Ama burjuvazinin çaresizliği kendi başına proletarya ve ezilenlerin çaresi olamıyor. Çürüyen burjuva düzeni tarihe gömmek ancak devrimci proletarya ve ezilenlerin bilinçli tarihsel eylemiyle mümkündür.

EKİM

Siyasal sınıf çalışması ve sendikal alan

Sendikaların işçi sınıfının iktidar mücadelesindeki yeri ve rolü deneyimlerle sabittir. İktidarı hedefleyen bir devrimci parti, sınıfı ve sendikaları devrimcileştirmeden amacına ulaşamaz. Sınıfın geniş kesiminin örgütlenebildiği yapılar olan sendikal örgütlenme alanında burjuvazi ve devletten bağımsız bir örgütlülük yaratmadan, iktidara yürüyen devrimci bir sınıf ordusu yaratmak mümkün değildir.

***

Nesnel zorlukları bir yana bırakırsak, günlük çalışmamızda en çok karşılaştığımız ve bizim için temel engel olan sendika bürokrasisinin etkisini kırabilmenin yolu, tavizsiz, sabırlı, ısrarlı, uyanık ve inatçı bir çalışmayı oturtabilmekten geçiyor.

Sendika bürokrasisi, burjuva düzenin temel dayanaklarından birini oluşturmaktadır. Bu nedenle, sınıf çalışmamızın önündeki bu gerici barikatı parçalamak ve dağıtmak kesin bir zorunluluktur. Sınıfı politikleştirmenin etkin yollarından biri de bu bürokratik aygıta karşı gerekli mücadeleyi örgütlemektir. Bu görev, toplumsal devrim iddiasiyla yola çıkan sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

Sınıfın örgütleri olarak sendikaların, emek ile sermaye arasındaki çatışmada emeği temsil etmeleri gerekirken, başına çöreklenmiş sendika ağaları yüzünden, çürümüş, çeteleşmiş, kokuşmuş düzenin payandaları durumundadırlar. Sendika bürokrasisi net bir biçimde düzen cephesindedir, onun bir kolu olarak çalışmaktadır.

İktisadi, sendikal ve siyasal mücadelede düşmanla aynı cephede saf tutan, sınıfı içeriden darbeleyen ve bu hizmetiyle burjuva düzenin ömrünün uzatılmasında önemli rol oynayan bu gerici barikatı parçalanmak ve dağıtmak önümüzdeki sürecin de en önemli görevlerinden biridir. Sendika bürokrasisine karşı, sistemli, düzenli, sınıfın kendi öz deneyimleriyle birleştirilecek yoğun bir teşhir ve tecrit faaliyeti sınıf çalışmamızda temel bir yer tutmaktadır. Yürüteceğimiz bu faaliyette hassasiyet göstermemiz gereken konuların başında ise bize ait olan sendikalarımız ile bunların başına çöreklenen hain sendika bürokrasisi arasında net bir ayırım yapmak gelmektedir. Kötü olan örgütler-sendikalar değil, kötü olan bu sınıf örgütlerinin başına çöreklenmiş ve kaderlerini çanaklarını yaladıkları sermaye sınıfının kaderi ile birleştiren hain sendika bürokrasisidir. Bürokratik sendikal cenderedir.

Bunlar uşak takımı hainler güruhudur. Sınıfın safında görünüp sınıfı sattıkları için haindirler. İççi sınıfını burjuvazi lehine silahsızladırdıkları için haindirler. Bunların üstlendikleri uğursuz rol, sosyal demagoji yoluyla işçi kitlelerinin bilinçlerinin çarpıtılması ve dumura uğratılmasıdır. Eyleminin dizginlenmesi, ortaya çıkan eylemliliklerinin hedefinin saptırılmasıdır. Bunlar değil midir kapitalist rejimin krizinin faturasını "fedakarlık", "toplumsal uzlaşma" adı altında işçi sınıfına ve emekçilere ödettirenler? Bunlar değil midir ki, ESK'de yer alıp kapitalist düzenin çözümsüz dertlerine çare olmak için çırpınıp duranlar? İşçi olmayan ama işçiden yana görünenlerin maskelerini indirip, gerçek yüzlerini sınıf nezdinde açığa çıkartmalıyız. Bu faaliyet bilinçli, sistemli, kararlı ve kesintisiz olmalıdır.

Sendika bürokrasisinin işçi sınıfının üzerinde on yılları bulan hakimiyeti vardır. Dolayısıyla bu uzun vadeli, zorlu bir çatışma olacaktır bizim için. Doğru zamanda, doğru zeminde, doğru politika ve bilinçle yürüteceğimiz sebatkar bir çalışma ürünlerini verecektir. Öncelikle, sendika bürokrasisinin ihaneti sonucu işçi sınıfında sendikalara karşı oluşan umutsuzluk ve güvensizlik atmosferini dağıtmak zorundayız. İşçi kitleleri bu aynı güvensizliği kendi gücüne karşı ve yine aynı

nedenlerle duymaktadır. Kuşkusuz on yılların ihaneti ve satışlarıyla oluşmuş bu havayı dağıtmak kolay olmayacaktır.

Yıllardır sınıfa yaşattıkları ihanetin hesabının sorulamaması, hain bürokratlara dikensiz gül bahçesinde dolaşıyor olmanın rahatlığım vermiştir. Yaptıklarının yanlarına kâr kalacağı konusunda kendilerinden emindirler ve en küçük muhalefete bile tahammülleri yoktur. Rejimin kolluk kuvvetleriyle açık işbirliği de dahil, her türlü hile, dolap ve dümenlerine devam ediyorlar. Ve bu süre boyunca neredeyse hep tek belirleyen konumunda oldular. Oluşan tepkiler dağınık, kendiliğinden ve örgütsüz olduğu müddetçe de bu tepkileri bertaraf etmekte zorlanmadılar.

Sendika bürokrasisine karşı mücadele, kendi içerisinde bir mücadele değildir. Sermaye iktidarına karşı mücadelenin bir parçasıdır. Emek ve sermaye arasındaki bu savaşta, politika ve pratikleriyle, savundukları dünya görüşleriyle, burjuva düzenin bir parçasıdırlar. Bu bilinç açıklığıyla yürüteceğimiz teşhir faaliyetinde dostu ve düşmanı iyi ayırdetmeliyiz. Kaba ve toptancı yaklaşımlar bizim tarzımız ve tutumumuz olamaz. Sendika bürokratlarını sistemli bir teşhirini yapmak için gereğinden fazla satış ve ihanet pratiği var ortada. Yeter ki biz bunları teşhir ve tecrit faaliyetinde kullanmasını bilelim.

İhaneti, işbirlikçiliği, yiyiciliği, rüşveti ve burjuva düzen savunuculuğunu teşhir ederken, sınıf mücadelesinin etkin araçlarından olan sendikalar ve diğer örgütlenme araçlarının gerekliliğini ve önemini döne döne anlatmalıyız. "En kötü örgütün örgütsüzlükten daha iyi olduğu" fikrini sürekli işlemeliyiz. Kuşkusuz mevcut halleriyle kabullenerek değil, bu örgütlerin içinde çalışarak, onları sınıf mücadelesinin etkin araçları haline dönüştürmek ve gerçek kitle örgütleri haline getirmek için...

Fabrikalarda, sendikalarda, kitle eylemlerinde ve özellikle de toplusözleşme, grev ve direniş dönemlerinde yapılan teşhir faaliyeti her kademeden sendika bürokrasisini koro halinde karşı saldırıya geçirmektedir. Temel argümanları ise devrimcilerin, komünistlerin yaptığı teşhirin işçileri sendikalardan soğuttuğudur. Bunun kaba bir yalan ve amacın yapılan teşhirin etkisini bloke etmek olduğu açıktır. Şu bilinen bir gerçektir ki, her yeni örgütlenmede, grev ya da direnişte, patronların ve devletin katil sürülerinin ilk hedefi, militan kimliğiyle öne çıkmış ileri, öncü, devrimci işçilerdir. Eylemlerde, grev ve direnişlerde ilk onlar hedef haline gelirler. Gözaltına alınır, işkence görür, tutuklanır ve bir grevin ardından yine öncelikle onlar işten atılırlar. Sendika bürokratlarının gerekçeleri yine hazırdır: "Her mücadelede fireler olur." Elbette her mücadelenin bir bedeli vardır. Ama ne hikmetse bu bedeli hep mücadelede öne çıkmış, sendika bürokratları gibi düşünmeyen, ilerici, devrimci, militan, mücadeleci işçiler ödemektedirler.

Her sendikal örgütlenmede görülen şey bu örgütlenmenin başını çeken öncü-devrimci işçilerin, hangi konfederasyona ya da sendikaya bağlı olurlarsa olsunlar, çok bilinçli bir tarzda sendika ve patron işbirliği çerçevesinde işten atılmasıdır. Sendikal örgütlenmenin başarılmış olduğu işyerlerinde öncüler işten atılmış ve bu saldırı boşa çıkartılamamış ise, böyle yerlerde sendika yalnızca bürokratlar için yeni aidat kaynağı olmaktadır. Her yeni örgütlenme çabamızda bu noktayı gözetmeliyiz. Burada görev yine komünistlere düşüyor. Yürüttükleri çalışmada bu riski bertaraf edecek bir politika, örgütlenme ve çalışma tarzı oluşturmalıdırlar. Çalışmanın sürekliliğini gözetilmelidir. Bir bölümü işten atılsa dahi, kalan boşluğu dolduracak bir ön hazırlık mutlaka olmalıdır. Kendi dışımızda atak, güvenilir doğal işçi önderlerini bulabilmeliyiz. Fabrikadaki çalışmalarımızın başlangıcından itibaren bunları gözetmeliyiz. Unutmamalıyız ki, çalışma tek tek kişilerin üzerinden yürütülürse, bu çalışmanın ömrü de bu kişinin işten atılma süresiyle sınırlıdır.

Partili mücadele dönemine ulaştığımız bu aşamada bu tür mevzi kayıplarına karşı daha tahammülsüz olmalıyız. Bu fabrikalardaki çalışmayı dışarıdan yürütmeye kalksak dahi, içerde güçlü dayanaklarımızın olmadığı zaman mesafe almak zor olacak ve belli bir süre sonra buradaki çalışma tasfiye olma riskiyle yüz yüze kalacaktır. Boşluğu ise sendika ağaları kendi güdümlerindeki dejenere olmuş,

ispiyoncu, patronlara yalakalık yapacak kişilerle dolduracaklardır. Milyonlarca ücretlinin bulunduğu, ama bunların çok küçük bir azınlığının örgütlü olduğu bir ülkede bu tür durumlarla sık sık karşılaşacağız.

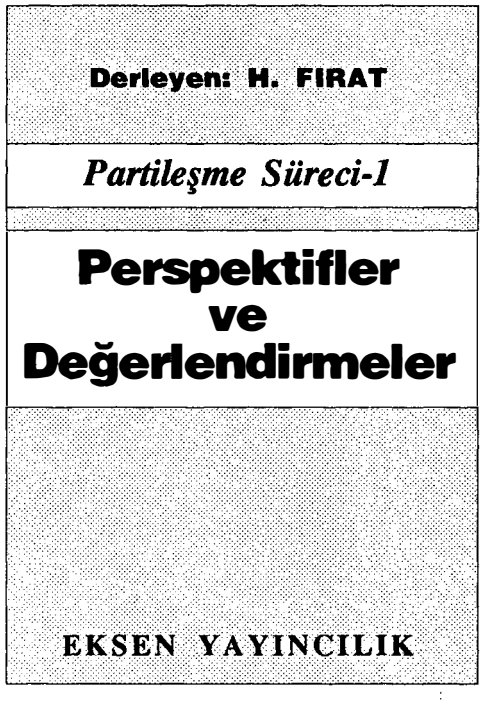
Mevcut sendikaların, örgütsüz olan milyonlarca işçiyi örgütlenme diye bir sorunlarının olmadığı bilinen bir gerçektir. İstisna çabaları mevcut olsa da, bunlar ya ilerici eğilimli sendikacıların yönetimde bulundukları şubelerdir ya da şube giderleri bahane edilerek genel merkez tarafından kapatılması düşünülen şubelerin çabalarıdır. Bilinçli, hedefli bir örgütlenme çabası yoktur. Birleşik Metal İş genel merkez kongresinde giderler bahane edilerek Ümraniye, Mecidiyeköy ve bazı taşra şubelerinin kapatılması kararı alınmıştır. Bu şubelerin bulunduğu il ve ilçelerde onbinlerce metal işçisi örgütsüzdür. Kapatılan şubeler ticari şirket şubeleri değil, işçilerin örgütleridir. Buna karşı mücadele ve teşhirin konusu etmeliyiz.

Sendikal örgütlenmenin önünde onca gerici-faşist engel varken, bu gerici faşist yasa ve yasakların kaldırılması için mücadele etmek varken, onlar rakip sendikaları ekarte etmek için ayak oyunlarına başvuruyorlar. Petrol-İş'in raporlarından ibretlik bir örnek: Çalışma Bakanlığı'nın yayınladığı istatistiklere göre üye sayıları 60-70 bin civarındaymış. Oysa aidat veren üye sayısı üzerinden bakıldığında gerçek üye sayıları 30 bin küsürmüş. (Bu rakamları barajın üzerinde oldukları için rahatlıkla telaffuz edebiliyorlar). Yine bunlara göre, aynı işkolunda DİSK'e bağlı rakip sendika Lastik-iş üye sayısı itibarıyla barajın altındaymış. Bu sendikaların içinde bulunduğu bir acı gerçeği mi gösteriyor, yoksa bir ihbar mıdır! Aynı sendikanın raporlarındaki bir başka itiraf da üç yıl içerisinde yeni yaptıkları üye sayısının 600 olmasıdır. Oysa, petro-kKimya işkolunda onbinlerce örgütsüz işçi vardır. Bu olgular gösteriyor ki, barajı aşmış sendikaların sınıfı örgütlemek diye bir kaygıları yoktur. İşçilerin, öncülerin, devrimci işçilerin kendi çabalarıyla örgütlenmeye çalışılan fabrikaları dışta tutarsak, sendikalar tarafından yeni örgütlenen işyeri yok denecek kadar azdır. Bu alanda da görev bağımsız sınıf hareketi geliştirmeye çalışan sınıf devrimcicilerinin omuzlarındadır.

Bu görev basit, kendi içinde bir sendikal çalışma olarak ele alınmamalıdır. Sendikal çalışma, sınıfla bütünleşme ve politik bir sınıf hareketi yaratmanın olanağına dönüştürülmelidir. Sınıf hareketinin durgun seyrettiği ve devrimci hareketin zayıf olduğu bir dönemden geçiyoruz. Fabrikalar, mücadelenin ivmesinin yükseldiği bir dönemde öncelikle devrimci harekete akacak büyük bir potansiyel barındırmaktadır. Ama komünistlerin görevi mücadelenin kendiliğinden seyrinin yükselmesini beklemek değil, öznel rollerini oynamaktır. Kapitalist sömürü ve baskı rejiminden hoşnutsuz, ne yapacağını bilemeyen, dolayısıyla düzenin çürütücü kuşatması altında olan işçi emekçi yığınları içinde devrimci çalışma yürütmek ve ileri, öncü dinamikleri partili mücadeleye kazanmak, yeni bir yükselişe hazırlanmanın ve onu kucaklayabilmenin bir gereğidir.

Bürokratların korktuğu şey, işçi sınıfının bilimsel sosyalizmle tanışması, devrimci politikanın sınıfa mal olması ve onlar tarafından benimsenmesidir. Böyle bir gelişme bu suç çetesinin sökülüp atılması olacaktır.

A. ALİŞER

Yoldaşlık ilişkisinin parti yaşamındaki önemi

İnsanı insan yapan yaratıcı iş ve çalışma, kapitalizm koşullarında insanı insan olmaktan çıkaran bir zorunluluk haline gelir. Ne işçi kendisine aittir, ne de işi kendisinindir. Bu durumda çalışan işçi-emekçi, neyi kimin için ve hangi amaçla ürettiğini, hangi amaca hizmet ettiğini bilmeden sadece yaşayabilmek için çalışmak zorundadır. Çalışmadığı zamanlar kendilerine aittir. Ama kapitalist kuşatma altındayken işçi ve emekçi iş saatleri dışında da bağımsız düşünemez. Bütün yaşamı, emek gücünün yeniden üretimi esnasında fiziki olarak ayakta kalmaya bağlanmıştır. Sermaye düzeni, işçi ve emekçilere sürekli olarak: "Daha iyi yaşamak için başkalarını ez, kurt ol, kendinden başka kimseyi düşünme, gemisini kurtaran kaptandır, her koyun kendi bacağından asılır" vb. düşünceleri pompalar.

Sıradan emekçiyi yabancılaşma, bencillik ve yozlaşmadan kurtarmanın yolu onu sermaye sınıfından bağımsızlaştırmaktan, amaçlı insan haline getirmekten geçmektedir. Toplumsal bir sistem olarak sosyalizmin kurulması, işçi ve emekçilerin yeteneklerini sınırsızca geliştirmelerini sağlayacaktır. Kapitalizmin yıkılmasının önemi burada yatmaktadır. Bundan dolayıdır ki; kapitalizmin ürünü olan yabancılaşmanın ve yozlaşmanın panzehiri, proletaryanın iktidarı için, proletaryanın komünist işçi partisi saflarında örgütlenmektir.

Komünist devrimci bir savaş örgütü olarak, proletaryanın iktidarı için, sermaye iktidarını yıkmak için savaşan komünist işçi partisi; kapitalizmin belirlediği toplumsal ilişkiler içerisinde var olmakla birlikte, kendi iç yaşamında ve yürüttüğü ideolojik-politik mücadelede sermaye sisteminin bütün değerlerinin reddi üzerinden yükselir. Partili komünist militanların kendi aralarındaki ilişki biçimine "yoldaşlık" denir. Yürütülen komünist çalışma; yoldaşlık ilişkisinin içeriğini ve biçimini, işbölümü ve işbirliğini belirler. İşbölümü ve işbirliği ilkesi; parti hayatı ve çalışmasının komünist militanların kollektif faliyeti olarak planlanması, onların tanımlı parti görevi ile görevlendirilmesi, görevlerin yerine getirilip getirilmediğinin parti kollektif denetimine açık olması, bütün alanlardaki çalışmanın partinin elinde merkezileşmesi anlamına gelir. Parti yaşantısı ve yoldaşlık ilişkisi, komünist militanların gelişmesinde, hata, zaaf ve eksikliklerinden arınmasında, "yeni insan" olmanın bütün özelliklerini kazanmasında belirleyicidir.

Sınıf zeminine oturan, bu zeminde kök salan komünist çalışma, örgütlenme tarzı ve parti yaşantısı komünist işçi partisi saflarında ve çevresinde devrimci moral değerleri yaratmanın temel maddi koşuludur. Bu komünist değerler, sermaye iktidarına karşı proletaryanın iktidarı için, dişimizle-tırnağımızla yürüttüğümüz kollektif bir mücadeleyle yaratılabilir. Parti ve parti yaşamı, komünist moral değerlerin sımsıkı kenetlendiği, adanmışlığın en üst düzeye çıktığı, devrimci değerlerin yenilenip beslendiği bir okuldur. Parti okulunda "yoldaşça güven", "yoldaşça eleştiri ve denetim", "yoldaşça yardım", "yoldaşça sevgi", "yoldaşça paylaşım" belirlenmiş kollektif mücadele, komünist moral değerlerin gelişip güçlenmesinin vazgeçilmez koşuludur. Emperyalist burjuvazinin bütün saldırılarını geri püskürtmek, kızıl bayrağımızı yükseltmek, komünizme yabancı olan bireyci tüm ilişkileri reddetmekten geçer.

Kollektif komünist çalışmada "yoldaşça karşılıklı güven"

Komünist işçi partisi; dünya görüşü, ideolojik-politik çizgisiyle marksist-leninist; sınıf temeli ve yapısıyla proleter, kapitalist düzen karşısında politik ve örgütsel duruşuyla ihtilalci bir konumdadır. O, adanmışlığın en üst düzeye çıkarmış komünist militanların varlığı ölçüsünde komünist bir savaş örgütü olabilir.

Partinin komünist militanları; işçi sınıfını devrimcileştirip, partiyi işçi sınıfının bir parçası haline getirebildikleri oranda, parti yaşantısını komünist bir yaşantıya dönüştürebilirler. Bütün bu mücadele sürecinde komünist militanlar partiyi, parti komünist militanları tanır. Burjuvazinin iktidarına karşı cepheden yürütülen savaş, yoldaşlara güvenin zeminidir. Yoldaşça karşılıklı güven, komünist militanların gelişmelerinin, devrimci dönüşümü gerçekleştirebilmelerinin vazgeçilmez koşuludur. "Her şeyin en iyisini ben yaparım", "polisin eline düşse direnemez", "onun elinden hiçbir iş gelmez" biçimindeki yaklaşımlar küçük-burjuva sınıf tutumunun ürünüdür. Bu tür yaklaşımlar komünist işçi partisinin saflarında yaşayamaz.

Yoldaşlarımızın hata, zaaf ve eksiklikleri güvensizlik göstermenin gerekçesi olamaz. Gerçek bir sınıf devrimcisi kimliği bizzat siyasal sınıf pratiği içinde kazanılabilecekse eğer, zaaf ve yetersizliklerin aşılması bir süreç işi olacaktır. Böyle bir süreçte "yoldaşça güven" alanında gösterilecek bir zaafiyet, dönüşmesi gereken yoldaşlarımızda yalnızca bir özgüven kaybına yolaçar. Devrimci önderlik kadrolarının titizlikle gözetmeleri gereken bir sorundur bu.

Kollektif komünist çalışmada "yoldaşça eleştiri ve denetim"

Yoldaşlara güven ile yoldaşça eleştiri ve denetim birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Ancak, yoldaşlara dönük içi boş bir güvenle, yoldaşların kendi başına hareket etmesine neden olmak veya eleştiri ve denetim adı altında güvensizce yaklaşmak son derece tehlikeli iki eğilimi yansıtır. Komünistlerin birbirine güvenmesi, birbirlerini eleştirmeyen ve denetlemeyen bir eğilimin zemini olarak algılanamaz. Eleştiri ve denetime ihtiyaç duyulmayan bir parti yaşamı, hiç hata yapmayan programlanmış robotlar için geçerli olabilir ancak. Hata ve zaafların devrimci bir tarzda aşılmasının biricik yolu olan eleştiriden hiçbir yoldaşımızı yoksun bırakmaya hakkımız yoktur.

İşçi sınıfının iktidarı için mücadelede yoldaşlarımızın her türlü zorluğun üstesinden geleceğine inanmak ve güvenmek, yoldaşlarımızın eksikliklerini gidermesinin biricik yolu olan devrimci eleştiri ve denetimi tavizsizce uygulamak komünist işçi partisinin her militanının görevidir. Proletaryanın davasına duyulan devrimci inanç, ihtilalci komünist mücadelenin ürünü olan yoldaşça güven, komünist eleştiri ve denetimin nesnel zeminini hazırlar. Yoldaşça eleştiri ve denetim, komünistlerin birbirine duydukları güvenin çelikleşmesinin koşullarını yaratır.

Komünist yaşamın derinleştirilmesinde "yoldaşça yardım"

Komünist işçi partisi, proletarya önderlerini saflara kazanmak, işçi-emekçi hareketini devrimcileştirip, kapitalist egemenliği yıkmak için nasıl mücadele ediyorsa, sermaye sınıfı da işçi ve emekçileri proletaryanın iktidar düşüncesinden ve komünist partisinden uzaklaştırmak, parti militanlarını yeniden düzene kazanmak için ideolojik ve politik mücadele yürütüyor.

Öncelikle komünizmin ağır saldırılara uğradığı ve prestij kaybettiği dönemlerde, burjuvazi ideolojik ve fiziki saldırısıyla, komünistlerin bilinmez bir gelecek için mücadele etmesinin anlamsızlığını, kapitalizmin ebediliğini vaaz eder. Komünist militanlar, bu karşı-devrimci atmosferden şu veya bu oranda etkilenebilirler. İçinden geçtiğimiz süreçte hala devrimci-demokrasinin ve liberal-demokratizmin zayıflıklarını şu veya bu oranda taşıyan devrimcilerin esas olarak ideolojik gücünün etkisiyle komünist işçi partisinin saflarına aktığı koşullarda yoldaşça yardımın önemi daha da artmaktadır.

Burjuvazi bir yandan baskı, zulüm ve katliamlarla komünistleri ve devrimcileri yok etmeye, yanısıra kesintisiz ideolojik saldırısıyla onları kendi toplumsal sisteminin bir parçası haline getirmeye çalışır. Burjuvazinin ehlileştirme ve rehabilite etmeye dönük saldırıları süreklilik taşır. Burjuvazinin fiziki ve ideolojik etkilerinden dolayı proletaryanın iktidar davasının kazanılması yolunda tereddüte düşen ve duraksayan yoldaşlarımıza yardım edilmeli ve destek olmalıyız. Bundan kaçınarak, "zaten küçük-burjuva özellikleri vardı, böyle olacağını biliyordum" biçimindeki tutumlar komünistlerin tarzı olamaz. Amacı işçi-emekçi hareketini devrimcileştirip zaferi kazanmak olan

her komünist militan parti saflarına katılan emekçiyle yürüyebildiği kadar yürümesini bilmelidir. Kazanılan her emekçiyi toplu iğnenin ucu kadar katkı sunma noktasında da olsa devrimci politik mücadele içerisine çekmek, onu dönüştürmek ve devrimcileştirmek onun görevidir. Eleştiri yapmak adına hata yapan, eksiklik gösteren, yoldaşlarına hoşgörüsüzce hücum eden, onu kazanmak yerine uzaklaştırmak için adeta elinden geleni yapan yoldaşlarımıza da saflarımızda yer yer rastlarız. Böylesi bir tutumun komünist yardımlaşma duygusunun yeterince içselleştirilmemiş olmasından kaynaklandığı açıktır. Komünist işçi partisi saflarında böylesi eğilimlerin barınamıyacağını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Harcı insanlık sevgisiyle karılan "yoldaşlık sevgisi"

Burjuva örgütlerde insanların biraraya geliş nedeni bireysel çıkarlarıdır. Bireysel çıkarın amaçlaştırıldığı ilişki biçiminde, dedikodu, iftira, komploculuk, yalancılık, çirkeflik vb. her tür ahlaksızlığa rastlamak mümkündür. Bireysel çıkar üzerine kurulu burjuva ilişki biçimlerinde sevgiye yer olamıyacağı da gayet açıktır.

Oysa "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" şiarı etrafında koskoca bir dünyayı değiştirmek için biraraya gelmiş komünistler, sermaye iktidarına karşı yürüttükleri mücadelede bireysel çıkar gözetmezler. Bundan dolayıdır ki, komünist militanlar arasındaki sevgi ve sadakat duyguları sürekli yaşayan duygulardır. Hiç şüphesiz ki, bütün insanlığın ve insani değerlerin düşmanı olan kapitalizmin mutlak yıkılacağına, insanlığın kurtuluşunun biricik teminatı olan proletaryanın kazanacağına olan inanç ve bu inançla yürütülen mücadele binlerce kilometre uzakta olsalar da, birbirlerini tanımasalar da komünistlerin arasındaki büyük sevginin temelidir. İki burjuva birbirini asla sevemez. Çünkü onlar sadece kendilerini düşünür ve severler. İki komünistin birbirine duyduğu sevgi ve saygı hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin aynı amaçlar için mücadele zemininden kök alır. Bazan "aynı amaçlar için biraraya geldiğim her yoldaşı sevmek zorunda değilim, aynı amaçlar için biraraya gelişimiz birbirimizi sevmemizi zorunlu kılmaz" türünden sözlerle teorileştirilen düşünce ve duygular, komünistlere yabancı olan düşünce ve duygulardır. Bu tür yaklaşımlar kaynağını burjuva düşüncelerden alır. Ve böyle bir düşüncenin teorik zeminini düzlemeye çalışanlar, harcı insanlık sevgisi olan yoldaşlık sevgisini yeterince içselleştiremediklerini kanıtlarlar.

Kollektif yaşamın gereği "yoldaşça paylaşım"

Kendisine ait mülk, kendisine ait yaşam burjuva dünya görüşünün ve yaşam tarzının temel karakteristliği ve insanlara dayatılmış biçimidir. Sorunlarıyla, kaygısıyla, tasa ve sevinçleriyle burjuva insanı yalnızdır. O özel mülkiyetini hiç kimse ile paylaşmak istemediği gibi yaşamının hiçbir yanını da diğer insanlarla paylaşmak istemez. Onun mülkiyeti özeldir. Dolayısıyla yaşamı da.

Bir komünistin özel mülkiyeti yoktur. Herşey partinindir, herşey parti için vardır. Gereksinime göre paylaşım sözkonusudur. Her yoldaş, sorunlarını, kaygılarını, sevincini diğer yoldaşlarla paylaşma gereği duyar. Bir yoldaşın sorunu tüm yoldaşların sorunudur. Kollektif yaşam ve mücadele "yarin yanağından gayrı" herşeyin paylaşıldığı komünist güzelliğin temel kaynağıdır. Kimi zaman özel sorunlarını yoldaşlarıyla paylaştıklarında çabucak çözebilecekleri halde "benim özel sorunum" diyerek sorunlarını yoldaşlarıyla paylaşmayanlara rastlarız. Bazen de hayatın her alanında komünist olmanın gereği olan davranışları sergilemek yerine yoldaşlarının yanında ayrı, evinde ayrı davrananlara rastlarız. Böylesi burjuva-feodal alışkanlıkların aşılmasında yoldaşlarla sorunların paylaşılmasının önemi yadsınamaz.

Son söz yerine

Parti, tarihsel ve güncel bakımdan en ileri insan tipine karşılık gelen leninist militanlara ve komünist değerlere sahip olabildiği ölçüde ihtilalci çalışması örgütlenmesini geliştirip güçlendirebilir. Bundan dolayıdır ki, komünist işçi partisinde yoldaşça ilişki biçiminin dışında hiçbir ilişki biçiminin yaşama şansı yoktur.

A.SEMİH

Partili militan neredeyse parti oradadır!

Sınıf mücadelesinin bize yüklediği görevler karşısında sorumluluk duymak, ama diğer yandan da yapılması gereken işler konusunda yetersizlik, kendine güvensizlik vb. duygulara kapılmak... Gücümüzü, birikimizi, imkanlarımızı, enerjimizi yeterince seferber edememek... Bu duyguyu hepimiz yer yer zaman zaman yaşamışızdır. İnisiyatifli çalışma sorunu birçok yönüyle işlenebilecek bir konudur. Burada sadece bir kaç yönü üzerinde kısaca duracağız.

Fabrikada, bölgede ya da ülkede önemli bir gelişme var ve ivedilikle bir bildiri hazırlamak gerekiyor. Bölgede bir işçi-sendika toplantısı var. Katılmak, izlemek, müdahale etmek ve sonra da değerlendirmesini yapmak gerekiyor. Çalışma grubundaki işçi yoldaşlarımızla eğitim toplantısı yapmak gerekiyor...

* Partili inisiyatifi geliştirmenin temeli yukardaki işlerin mutlaka yerine getirilmesi gerektiğinin bilinciyle hareket etmektir. Bu işler yapılacaktır, bu işler orta yerde bırakılmayacaktır. Partili sorumluluk bilinciyle hareket etmek, inisiyatifi geliştirmenin temelidir. Eğer önümüzdeki işlere, daha girişimde bulunmadan "yapılması gerekir, yapılsa iyi olur" diyerek yaklaşırsak, bu, "yapılması gerekirdi, yapılsa iyi olurdu" sonucunu kolaylıkla doğurabilecektir. "Ama" deyip sıralanacak sorunlar, güçlükler her zaman vardır ve varolacaktır. Partili sorumluluk bilinci ise bu güçlükleri aşmanın, sorunlar karşısında gerçekçi, güçlükler karşısında ise devrimci olmanın bir diğer ifadesidir. Eğer pratik çalışmanın güçlükleri geri durmayı beslerse, işte en zor aşılacak güçlük asıl o zaman kendini gösterir. Görevleri omuzlamanın önündeki en büyük güçlük, sorumluluk bilincindeki zayıflığın kendisine dönüşür. İnisiyatifli parti çalışması kollektif organ çalışmasıdır; hedefler, görevler, araçlar konusunda bilinç açıklığı ve donanımdır; faaliyetin planlanmasıdır; somut görevlerin belirlenmesidir; işbölümünün yapılmasıdır vb. Ama inisiyatifli çalışma sorununu bunların varlığına indirgemek sorunun özünü karartabilir. Bu tür idealleştirmeler idealler doğrultusunda gelişmenin ayak bağına dönüşebilir.

Yayın organlarımızdan izliyoruz. Parti çalışmamızın olmadığı bölgelerde, örgütle henüz bağı bile olmayan yoldaşlar yerel bir direnişe etkin bir müdahale pratiği sergiliyebiliyorlar. İşte inisiyatifli çalışma, devrimci enerji, partili sorumluluk bilinci dediğimiz şeyin özü ve esası budur. Müdahalenin hata ve eksikleri yok mudur? Mutlaka vardır. Ama bunların görülebilmesi, anlaşılabilmesi ve giderebilmesinin dahi yolunu açan pratik inisiyatifin kendisidir. Pratik inisiyatifle yaratılan politik etki, kurulan ilişkiler, sağlanan imkanlar bu bölgede parti çalışmasının da yolunu açacaktır. Yukarıda örneklediğimiz deneyim bize bir kez daha şunu öğretiyor: Partili inisiyatifi geliştirmede, işçi-emekçi kitlelerle, sınıfın mücadele alanlarıyla bağlar içinde olmak ya da bağ kurma yeteneğini sergilemek, sınıf çalışmasında inisiyatifin olmazsa olmaz bir koşuludur.

* Kitle içinde inisiyatifli bir siyasal çalışma yürütebilmek için partimizin birikiminden, deneyimlerinden ve araçlarından etkin bir şekilde yararlanmasını, deyim uygunsa mücadele silahlarımızı kuşanmasını bilmek gerekir. Bir parti organı, bir parti militanı, ya da henüz örgütsüz olan, örgütle bağı olmayan bir yoldaşımız, sempatizanımız şunu bilmelidir ki, sınıf mücadelesinin görevleri karşısında o hiçbir zaman yalnız başına değildir. Partinin birikimlerinden, deneyimlerinden ve araçlarından yararlanmasını bilmek bize pratik çalışmanın her alanında geniş bir hareket alanı, etkin bir müdahale gücü kazandırır, ileri bir inisiyatifin önünü açar. Yapılacak işlerin güçlüklerine tek yönlü bir bakışın inisiyatifi dizginlediğini belirtmiştik. Sorumluluk bilinci nasıl ki işe girişmenin temeli ise, partinin birikim, deneyim ve araçlarından yararlanmasını bilmek de girişimi başarılı kılmanın yolunu açmak demektir. Buradan bakmasını bilirsek, zor işlerin nasıl da kolaylaştığını farkedeceğiz. Girişimde bulunmak için daha büyük bir istek ve enerji içinde olacağız. Partinin pratik birikim, deneyim

ve araçları bizzat inisiyatifli bir çalışmanın başarıyla örgütlenebilmesi içindir. Ama biz bundan yararlanmayı ve pratik çalışmada etkin olarak kullanmayı yeterince başaramıyoruz. Bu da pratik inisiyatimizi dizginliyor.

* Siyasal örgütsel çalışmanın "günlük" "küçük" ve "olağan" işlerinin değerini kendi başına ölçüye vurmak, onların her birinin parti çalışmasının toplamı ve geleceği için hayati önemini görememek demektir. Yapılan "küçük" işlerin, partinin bütün işlerinin, en önemli olanları da dahil, daha iyi yürümesi açısından oynadığı rol üzerinde mutlaka düşünmeliyiz. Parti militanları yürüttükleri çalışmaya ne ölçüde kendi yerel alanları ve yerel sonuçları üzerinden bakarlarsa, sergilenen inisiyatif ve enerji de gitgide o kadar sınırlanır. Bir örnek verelim. Bölgedeki çalışma grubu eğitim toplantısı girişimimizin işlevi, sadece üç işçi yoldaşımızın eğitimini ilerletmek değildir. Bu girişim ve onun deneyimleri, beş bölgedeki on çalışma grubunun eğitim çalışmasına katkı sunacak, hatta birçok bölgede bu işe girişmek için henüz geriden gelen ya da "nasıl başlıyalım, nereden başlıyalım" sıkıntısını yaşayan yoldaşlarımıza öncülük edecektir. Çeperimizdeki işçi yoldaşları yeterince örgütleyememizin, yeterince eğitememizin sınıf içinden militan kazanma sürecini nasıl sekteye uğrattığı ve bunun da işçi kitleleriyle çok daha yaygın bağlar kurmanın, kitlelerin eylemine çok daha etkin bir devrimci müdahalenin önünde bir engele dönüştüğü üzerinde düşünmeliyiz. Demek ki parti çalışmasının her bir "küçük" alanı ve görevi, hem partinin bugününün toplamında ve hem de bugünden geleceğe uzanan gelişme sürecinde birbirine sıkı sıkıya bağlı halkalarını oluşturur. Kendi darlığı içinden bakıldığında "küçük", "önemsiz", "olağan", "sıradan" görülebilen ve böyle görüldüğü ölçüde de "vasat" bir girişime konu olabilen birçok işin önemine ve değerine partinin sadece yereli değil geneli ve sadece bugünü değil geleceği üzerinden bakılırsa, bu, her sorumlu parti işçisine muazzam bir pratik inisiyatif kuvveti kazandıracaktır. Pratik (siyasal-örgütsel) çalışmanın deneyimlerini düzenli olarak aktarına (raporlar, yayınlar vb.), bu bilgileri merkezileştirme sorumluluğunun karşılığı da buradadır. Ancak bu pratik deneyimlerin genelleştirilmesidir ki toplamda ve yerellerde pratik çalışmanın daha yetkin ve ileri bir nitelikte örgütlenmesinin yolunu açacaktır.

* Parti militanı günlük çalışmasının çeşitli işlerine, "hemen" "elle tutulur" "gözle görülür" "gündelik pratik" sonuçlar üzerinden yaklaşırsa, bu da devrimci inisiyatifi ve enerjiyi sınırlayan bir rol oynar. Ya da inisiyatif hızla parlayıp hızla sönen bir şey olur. Çünkü bugün zayıf müdahalelerle kolayından sonuçlar elde eden ve sonra da bunları gene kolayından heba eden kendiliğinden devrimciliğin, küçük-burjuva devrimciliğinin dönemi değildir. Pratik çalışmanın siyasal kapsamını, hedeflerini, görevlerini darlaştırmamalıyız. Ama bunun ayağımızı yerden kesmek için değil, tersine yere daha sağlam basmak için olduğunu unutmamalıyız. Uzun soluklu olmasını, sabırla çalışmasını, santim santim ilerlemesini, tuttuğumuz mevziyi bırakmamasını, mevzi mevzi savaşmasını da bilmeliyiz. Bu yarına giden köprüdür, sınıf içinde yerleşme-kökleşme temelinde yarınki muazzam sıçramanın yoludur.

* "İşçi kitleleri politikaya ilgisiz, kafaları günlük yaşamın ıvır zıvır dertleriyle, midelerini doyurmanın sorunlarıyla meşgul"! Biz eğer kitleler ve politika ilişkisi konusunda böyle bir bakışa sahip olursak, kitle içinde politik çalışmada etkin bir inisiyatif de gösteremeyiz. Çünkü politikaya ilgisiz olan kitlelerin, devrimci politikaya tümden uzak durduğu-duracağı sonucuna varırız. Oysa parti politikaları, işçi-emekçi kitlelere yabancı olan, onların günlük yaşantısından ve mücadele gündeminden uzak bir şey değildir. Bu konuda bakışımızı değiştirmek bize pratik çalışmada geniş bir inisiyatif alanı açacaktır. Örneğin soruyu önce kendimize ve şöyle sorabiliriz. Kitlelerin günlük yaşantısı, güncel sorunları vb, ile parti politikaları arasındaki bağı yeterince canlı kavrıyabiliyor muyum ve kendi çalışmamda yeterince yaratıcı bir biçimde uygulayabiliyor muyum? İşçi-emekçi kitlelerin yaşadığı bütün günlük sorunlar çürümüş düzen ve çeteleşmiş devlet gerçeğinden kaynaklanmıyor mu? Bu ülkede sosyalist devrim, çürümüş düzenin, çeteleşmiş devletin onları mahkum ettiği kölelik prangalarından kurtarmanın temel görevi değil mi? Bu yüzden devrimci politika ile kitleler arasında mesafe değil, devrimci politika ile bunun kitlelere maledilmesi arasındaki mesafenin inisiyatifli, yaratıcı, etkin bir çalışmayla giderilip giderilemesi sorunudur önümüzde duran ve aşılması gereken.

Kısacası inisiyatif, nereden bakılırsa bakılsın kitle içinde parti çalışmasının can damarıdır.

Geçmişi aşanlar geleceği kucaklıyorlar

Yeni dönem, yeni sorumluluklar

"Partiyi kazandık!"

Türkiye'nin politik yaşamına yıllardır insanları sersemleten kokuşmuş bir hava egemendir. Egemen sistemin bütün kurumları ve ilişkileri iliklerine kadar çürümüş bulunmaktadır. Servet ve sefalet arasındaki inanılmaz uçurumun emekçi sınıfların iktisadi ve sosyal yaşamında yolaçtığı yıkımı, siyasal planda dizginsiz bir terör ve zorbalık tamamlamaktadır. Yoksulluk, kültürsüzlük ve cehalet manevi ve ahlaki çürümeyi tüm topluma yaymaktadır. İnsanlık dehşet verici bir çöküş tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Böyle bir dönemde, ülkemizin siyasal yaşamı ve geleceğimiz için taze ve diriltici bir havayı içeri alacak yeni bir pencere açılmaktadır. Proletaryanın komünist partisi siyasal yaşamdaki yerini almaktadır. Zindanlardaki yoldaşların söylemiyle "Partiyi kazandık!"

Maden ocaklarında, yol boylarında, atölye ve şantiyelerde, makinalar arasında, dikiş-nakış bantlarında, pamuk tarlası ve fındık bahçelerinde, köhne ve izbe depolarda köleleştirilmiş, ömür törpüleyen soluk benizli proleterler ordusunun bir partisi artık vardır. Onların bugün için hissedip edememelerinden bağımsız olarak, sınıf çıkarlarının temsilcisi, kollektif belleği ve beyni, kavgada yüreği bir partidir bu.

"Partiyi kazandık"! Bu sözler haklı bir kıvancın ifadesidir. Parti davasına emeği geçen tüm yoldaşlarımız, devrim ve sosyalizm mücadelesinin belirleyici önemde bir temel adımını atma onurunu taşımanın gururunu elbette yaşayacaklardır. Geleneksel örgütler hazır bir birikimi ve mirası hoyratça heba ederken, EKİM sıfırdan bir örgüt yarattı. Partimizin kuruluşunu olanaklı kılan teorik, siyasal ve örgütsel birikimi oluşturmayı başardı.

***

Geleneksel küçük-burjuva devrimciliğinden proleter sosyalizme yöneldiğimizde bir toplumsal devrim hareketi yaratmak istiyorduk. Devrimci proletaryanın ihtilalinin yönlendirici ve sürükleyici gücü leninist bir parti kurmak! Bizim yakıcı sorumluluğumuz buydu.

Bir yenilgi döneminin ardından ortaya çıktık. Daha ilk adımlarımızı atar atmaz Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'ndaki çöküşünün sonuçlarıyla yüzyüze kaldık. Emperyalist-kapitalist dünyanın "sosyalizm öldü" naraları histeriye dönüştü. Kapitalist sömürü sisteminin "ebedi zaferi" ilan edildi.

Dönekler ve kaçkınlar güruhu da bu koroya katılmakta gecikmediler. Onlar da hedef tahtasına proletaryanın ihtilalini ve ihtilalci örgütlenmesini oturttular. Stalin şahsında Bolşevik partisi ve proletaryanın devrimci iradesine cepheden savaş açtılar. Emperyalist ideologların düzlediği zemin üzerinde, devrimci değer adına ne varsa herşeyi ayaklar altına aldılar.

Üstüste binen iki yenilgi dönemi emekçi sınıfların ilerici kesimlerinde siyasal ve moral yıkımı besledi. Devrime dair umutlarını kırdı. Atılganlık ve fedakarlık ruhunda önemli erozyonlara yolaçtı. Devrimci saflarda sonuçları hayli ağır ideolojik-siyasal ve moral çöküşü besledi, hızlandırdı.

Halkçı bir ideoloji ve küçük-burjuva toplumsal bir kimlikle karakterize olan geleneksel devrimci hareketten bir kopma olarak ortaya çıktık. Geleceği kucaklamak, herşeyden önce, marksist teorinin dinamik ve devrimci özüne sadık kalarak halkçılığı anlamak ve aşmak, onun dogmatik, donmuş teorik önyargılarını ve kalıplarını bir bir kırıp geride bırakmakla olanaklıydı. Ne var ki, Türkiye devrimci hareketinin kendine özgü gibi görünen sorunları, gerçekte dünya devrimci hareketinin her ülkeye belli özgünlükleriyle yansıyan genel sorunlarıydı. Marksist-leninist teorinin geliştirilmesi ve yetkinleştirilmesi, bunun günümüzün sorunlarına yaratıcı bir tarzda uygulanması alanında koca bir tarihsel boşluk dönemi yaşanmıştı. Marksist-leninist olma iddiasındaki parti ve akımlar teori alanında bilimsel tutum ve yöntemi yitirmiş,

marksist teori cansız dogmalara ve kuru sloganlara indirgenmişti. Teorik kısırlaşma teorik sapma ve deformasyonlarla elele gitmişti. Sosyalizmin küçük-burjuva ve milliyetçi yorumları, proleter sosyalizmden uzaklaşmada ifedesini bulan ulusal bencillik, dargörüşlülük ve sınırlılıklar egemen hale gelmişti. Ve tüm bunlara bir de dünya sosyalizminin yaşadığı olumsuz süreç ve sonuçları orta yerde duran yeni sorunları eklenmişti. Bütün bunları, bugüne ve geleceğe dönük sorunlarımız ve görevlerimiz çerçevesinde değerlendirip, hiç değilse temel hususlara ilişkin açıklıklara ulaşmadan, geçmişi aşıp geleceğe uzanamazdık. Proletaryanın komünist partisini inşa edebilmek için gerekli olan "kaya gibi sağlam bir teorik temel"i yaratamazdık. Bütün olup bitenlere gözlerini kapayarak iman kuvvetiyle ayakta kalmaya çalışanlarla aynı akibeti yaşamaktan kendimizi kurtaramazdık.

Bize, proleter sınıf zemininde konumlanan, proleter kitle hareketiyle bütünleşerek bir politik odak olan bir ihtilal örgütü gerekliydi. Parti inşası için tükettiğimiz yıllar devrimci siyasal mücadele için en zor, en sıkıntılı, en bunaltıcı, en elverişsiz bir tarihsel dönemdi. Buna rağmen bu süreçte katettiğimizi mesafe ortadadır. *"Geleneksel hareketin küçük-burjuva parti anlayışı ve pratiğinin çok yönlü bir eleştirisini yapan komünist hareketimiz, partiyi en başından itibaren sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci temellere dayalı örgütlü birliği olarak tanımladı. Bu aynı zamanda kendi parti inşa sürecimizin genel çerçevesini ve temel esaslarını veren bir tanımdı. En ileri devrimci teoriye, onun yaratıcı yeniden üretimine dayanmayan; nesnel konumuyla toplumdaki en devrimci sınıf içinde kendini varetmeye çalışmayan; burjuva düzene ve devlete karşı devrimci teorinin özüne ve devrimci sınıfın kimliğine uygun düşen bir ihtilalci örgütsel konumlanışı seçmeyen; tüm bunlara uygun bir mücadele anlayışı ve değerler sistemi üzerinde yükselmeyen hiçbir hareket, komünist sıfatını hak kazanamaz ve işçi sınıfının devrimci öncüsü olacak bir partiyi inşa edemezdi."* (*Ekim*, sayı: 177, başyazı)

Bu satırlar bir iddia değil, başarılanın kısa bir özetidir. Bunun henüz bize özgü bir iddia olduğu dönemde söylediklerimizin nasıl karşılandığını elbette unutmuş değiliz. Fakat, hayat herşeyi yerli yerine oturttu. "EKİM kendini amaçlaştırıyor" diyenler, devrimci ideal ve amaç adına ne varsa hepisine sırtlarını döndüler. Tüm devrimci değerlere ihanet ederek, kimi siyasal yozlaşmanın, kimi manevi ve ahlaki çürümenin dipsiz kuyusuna yuvarlandı.

10 yıllık dönem boyunca zaaflarımız, yetersizliklerimiz, gecikmelerimiz olmadı mı? Olmaması mümkün mü? Zaafı, yetersizliği olmayan bir harekete tarih tanık olmuş mudur? Ama biz proletarya davasının, sosyalizmin takipçisiyiz. Büyük Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'in öğrencileriyiz: *"Bir siyasal partinin kendi yanılgıları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını kendi **sınıfına** karşı ve emekçi **yığınlara** karşı görevlerini yerine **gerçekten** getirip getirmediğini saptayabilmemiz için en önemli ve en güvenilir ölçütlerden biridir."* (Vurgular Lenin'in) Hatalarımızı, yetersizliklerimizi her zaman açıklıkla işçi sınıfı ve devrimci kamuoyunun önüne koyduk. Tam da bu sayededir ki, doğrultumuzu ve bu yöndeki ısrarımızı, her türlü karşı basınca rağmen, bütün bir süreç boyunca koruduk.

Partili kimliği böylesine zorlu, sancılı, sıkıntılı bir sürecin içinde düşe kalka kazandık. Bir bayrak gibi gururla dalgalandıracağımız programımızın teorik temelini, marksist teorinin bütün esaslarına sadık kalarak, bu bunaltıcı süreçte inşa ettik. Siyasal kimliğimiz durgun ve kısır bir işçi haretini devrimcileştirme çabası içinde oluştu. Örgütsel gücümüz böylesi bir siyasal çabanın dönüştürüp ileriye sıçrattığı enerjinin gram gram birikimiyle oluştu.

Siyasal yaşama atıldığımızda henüz hiçbir şeyimiz yoktu. "Çok şeyi varedebiliriz" dedik ve bunu başardık. Dönem zordu. Avantajlar düşmandan yanaydı. Koşullar bunaltıcıydı. Çalışmaların verimi son derece düşüktü. İşçi hareketi cephesinde dev dalgalar dönemi değildi. Saman alevi gibi yanıp sönen küçücük parıltılardan çok şey elde etmeye çalışıyorduk. Dönemin bu zorlukları kimileri bize yol arkadaşlığı da yapan bir çoklarının gözünü yıldırdı. İnancını kemirdi. Ufkunu daralttı. Bilincini kararttı. Beynini esir etti. Yüreğini teslim aldı.

Bir gelenekten koptuk. Daha ne dediğimiz bile tam olarak anlaşılmadan, geleneksel

önyargının oluşturduğu düşmanlıkla, akılalmaz ithamlarla karşı karşıya kaldık. Koca örgütleri yıkanlar, örgütleri çürütüp ortalığı mezarlığa çevirenler ya da böylelerine seyirci kalanlar bize karşı kalemlerini sivriltip, kılıçlarını kuşandılar.

Ama tüm yalan, dedikodu, iftira çamuru, fısıltı basını, suskunluk fesadı, yeni yönelişin ete kemiğe bürünmesini engelleyemedi. Gerçekliklerinden kaçabileceklerini sananlar, bunun beyhude bir çaba olduğu acı gerçeğiyle ve kendi gerçeklikleriyle yüzyüze kaldılar. Hayat kanıtlıyor: Geçmişleriyle devrimci bir temelde hesaplaşamayanların geleceğe devrimci bir tarzda uzanma şansları bulunmuyor.

Bu şansı inşa örgütü EKİM yakaladı. Değerlendirdi ve geleceğe uzandı. Bir inşa örgütü olarak misyonunu oynadı ve yerini işçi sınıfının komünist partisine bırakıyor. Komünist hareketin bir dönemi kesin bir tarzda kapandı. Partimiz, işçi sınıfı hareketinde de bir dönemi kapatmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Yoldaşlarımızın "partiyle kazanacağız!" sözleri bir bakıma bu sorumluluğa işarettir.

***

Partimizin en acil görevi, proletaryanın ideolojik ve ruhsal olarak burjuvazinin vesayetinden kurtarılmasıdır. Bu vesayet kendisini; şoven ve milliyetçi ideolojinin etkisi, din tacirlerinin demagojik propagandasının sınıfsal içeriğini görememe, reformist zehirleme, sendikal ihanet cephesine aldanma, faşist terör karşısında korku ve işsizlik kılıcının yıldırıcı etkisinde göstermektedir. Bu acil görevi yerine getirmek için sosyalist siyasal çalışmayı yetkinleştirmeliyiz. Böylesine kapsamlı bir görevi yerine getirmede bugün için güç yetersizliğinin neden olduğu zorlanmayı gidermenin varolanı en etkin ve en verimli bir tarzda hareket geçirmekle mümkün olduğunu unutmamalıyız. Grup dönemini bitirdik, partili kimliğe ulaştık. Denizi aştık, okyanusa dalacağız. Şimdi sınıfı kazanma zamanıdır. Şimdi proletaryanın yetkin propagandistleri, etkileyici ajitatörleri, usta örgütçüleri, atak eylemcileri olma zamanıdır. Sınıf devrimciliğinin asıl anlamı artık budur.

Eğer görevlerimize hakkıyla sarılırsak, sıkı çalışır gücümüzü katlamayı başarabilirsek, hazırlıklarımızı eksiksiz yapar ve tam donanımlı hale gelmeyi başarırsak, tüm bunları doğal olarak işçi hareketine devrimci müdahale sürecinde yapacağımıza göre, yükselecek bir işçi hareketini kucaklamamız ve onu kapitalist toplumu temelden yıkmak üzere harekete geçirmemiz hiç de zor olmayacaktır.

"Partiyle kazanacağız!"

Komünist partisi için şimdi pratik atılım sürecidir. Teorisi ile taktiği ve pratiği arasındaki mesafeyi hızla kapatma zamanıdır. Bütün güçleri partili mücadele için atılıma hazırlamalı, siyasal açıdan donatmalı, pratik olarak motive etmeli ve tüm enerjisini azami derecede harekete geçirmeliyiz. Bir orkestranın uyumunu aratmayacak tarzda tüm araçların yerli yerinde kullanıldığı, aykırı seslerin anında etkisiz kaldığı, tüm yeteneklerin harekete geçtiği bir pratik seferberlik içine girmeliyiz. Partinin devrimci saflara ve işçi hareketinin saflarına diriltici bir hava taşıması buna bağlıdır.

Siyasal pratiği geliştirme ve yetkinleştirme

İşçi sınıfı ve emekçi hareketine henüz bir itilim kazandıramıyoruz. Bu açık bir gerçektir. Sınıf hareketiyle örgütsel organik bağlarımız da henüz hayli zayıftır. Dolayısıyla, parti örgütünün sınıf bileşiminde arzulanan düzeyden hayli uzağız. Bu da bir başka gerçekliğimizdir. Peki, devrimci siyasal yaşama taze bir hava, işçi sınıfı hareketine dipdiri bir canlılık kazandırma iddiasını ortaya koyma gücünü nereden buluyoruz? Biz, geçmişimizi, tüm birikimimizi geleceğimizin teminatı sayıyoruz. Başarılamaz denileni başarmış olmanın ve buradan ileriye sıçrayacağımız konusunda en ufak bir tereddüt taşımamanın gücüyle konuşuyoruz. Biz gerçeklerin gücüne inanıyoruz. Biz gerçekliğin bilincinde olan enerjik devrimcilerin, bugün görünürde olmayan çok şeyi görünür hale getirebileceğine inanıyoruz. Bunu yaşamış olmanın deneyimi ile konuşuyoruz.

Yoldaşlarımızın formüle ettiği "partiyi kazandık" sözlerini kendimizi övmek için değil, "parti ile kazanma" arzusu ve azminin bir dile getirilişi olarak algılıyoruz. Unutmamalıyız! Bize düşen kendimizi ve partimizi öven daha az tumturaklı söz, buna karşılık, partimizin

övünç veren birikimini özümsemek konusunda daha fazla çabadır. Özümsediklerimizin gereklerini pratikte yerine getirmek konusunda daha büyük enerji ortaya koymaktır.

***

En acil sorunumuz, komünistlerin pratik eylemini, bütün bir enerjiyi en aktif ve en işlevsel tarzda harekete geçirecek tarzda, hakkıyla örgütlemek sorunudur. Parti faaliyetinin pratik yönünden sözediyoruz. Çünkü teorik açıdan en kritik dönem artık geride kalmıştır. Partimizin teorik görüşlerinin ana ve temel özellikleri yeterli açıklıktadır. (Bu elbette teorik alana ilişkin görevlerin bittiği anlamına gelmiyor. Teori alanı marksist-leninist bir parti için temel bir mücadele alanı olarak önemini her zaman koruyacaktır.) Fakat aynı şey komünist faaliyetin pratik yönü için söylenemez. Dönemin özelliklerinin pratik çalışmamızın gelişmesi açısından oynadığı olumsuz rol açık. Yönelimize uygun bir politik-pratik çalışma örgütlemek doğrultusunda inatçı bir çaba içinde olduğumuz da açık. Fakat yine de bu mevcut pratik-politik çalışmanın olması gereken düzeyde olduğu anlamına gelmiyor. Özellikle pratik politika alanındaki zayıflık ve yetersizliklerimiz ideolojik gelişmemiz ile pratiğimiz arasındaki mesafenin kapatılmasını güçleştiren bir rol oynuyor. Bu durum arayış içinde olan devrimciler için ideolojik gelişmemizin taşıdığı önemi karartıyor ve bir bulanıklığa yol açıyor.

Parti kuruluş kongremiz, işçi sınıfının taktik ve stratejik istem ve özlemlerinin ifadesi bir programı oluşturarak, bunu bir bayrak gibi gururla sunmamızı olanaklı hale getirecektir. Kuruluş kongremiz partinin taktik politikası alanına ilişkin büyük açıklıklar yaratacak, önümüzdeki sürecin pratik çalışma planını somutlayacak, bütün bunları örgütlemek, yürütmek ve denetlemekle yükümlü bir merkezi ekip tayin edecektir.

Dolayısıyla ideolojik gelişmemiz ile pratiğimiz arasındaki mesafeyi kapatacağımız bir sürece giriyoruz. Önümüzdeki sürecin en temelli sorunu parti faaliyetini pratikte geliştirmek ve yetkinleştirmek olacaktır.

I- Mahalli çalışmanın artan önemi

Parti faaliyetini pratikte geliştirmek ve yetkinleştirmek bir bakıma başarılı bir mahalli çalışma örgütleme, yetkin bir yerel inisiyatif ortaya koyma sorumluluğu demektir. Partimizde bugün "belirleyici olan kadrolardır" tanımı gerçek karşılığını parti örgütünün toplamında omurga olan yerel önderlik organlarında bulmaktadır.

Mahalli organların mahalli önderlik düzeyine sıçraması elbetteki öncelikle ideolojik bakımdan sağlam, devrimci açıdan güvenilir, siyasal açıdan deneyimli, yetkin, atak ve kaynaşmış ekipler sorunudur. Fakat bu nihayet ideal bir düzeydir. Bu düzeye her bakımdan ulaşabilmek ise, mahalli sınıf ve kitle hareketine önderlik etme iddia ve hedefiyle işe girişmeyi; perspektif, önderlik kapasitesi ve örgütsel organizasyon yönünden buna göre kendini hazırlamayı; toplumsal-siyasal gelişmeleri (güncel politik faaliyetin gereklerini yerine getirmek için) dikkatle izlemeyi; olaylara yetişmek, kitleleri etkilemek ve mücadeleye çekmek, gelişen mücadelelere pratik olarak önderlik etmek için etkin biçimde çalışmayı gerektirir.

Geleneksel devrimci örgütlerde etkin bir mahalli inisiyatif geleneği yoktur. Bu, bu örgütlerin ideolojik ve sınıfsal kimlikleriyle, örgütsel önderlik kültürleriyle bağlantılı bir hususdur. Devrimci örgütün yukardan aşağıya inşa edilmesine ilişkin temel örgüt ilkesi bu örgütlerin pratiğinde boğucu bir bürokratik mekanizma üretebiliyor. Kitle dışılık ya da bürokratik bozulmaya uygun küçük-burjuva sosyal zemin bunu kolaylaştıran bir rol oynuyor. Merkeziyetçiliğe ilişkin devrimci örgütsel ilke taban ve kadro inisiyatifini dumura uğratan bir tarzda anlaşılıp uygulanıyor. Tüm bunları leninist örgütsel anlayış ve ilkelerin küçük-burjuva bir ideoloji ve sınıfsal kimliğin prizmasında kırılarak bozulması ve tahrif edilmesi olarak anlamak gerekir.

Öte yandan, geleneksel devrimci harekette mahalli inisiyatif sözkonusu olduğunda sıklıkla '70'li yılların Devrimci Yol'undan söz edilir. '70'li yılların Devrimci Yol'unda geniş bir yerel inisiyatifin olduğu tartışmasızdır. Fakat marksist devrimci bir parti açısından bu son derece tartışmalı ve hatta kabul edilmezdir. Zira Devrimci Yol gerçekte merkezi örgütlenmiş bir örgüt değildi. Geniş bir yığından oluşan şekilsiz bir dergi çevresiydi. Bir ihtilal hareketi ve örgütü değil, muhalefet akımıydı. Siyasal planda devrimci bir konumda bulunuyor olması

yükselen kitle hareketiyle ve henüz yeterli olgunluğa ulaşamaması gerçeğiyle bağlantılıydı. Ayrıca, bu harekette yerelcilik ve federalizm yapısal bir olguydu. "Kaç tane Devrimci Yol'cu varsa o kadar da Devrimci Yol vardır" sözü bir gerçekliği tanımlamaktaydı.

Büyük Ekim Devrimi'ne önderlik eden Bolşevik partisinin en büyük özelliklerinden biri, son derece geniş bir mahalli inisiyatif alanının etkin bir biçimde kullanılmış olmasıdır. Yerel çalışmayı her koşul altında sürdüren kesintisiz bir faaliyetin yürütülmüş olmasıdır. Partideki bütün çalkantılara, şu ya da bu nedenle merkezi önderlikteki aksamalara, düşman operasyonları ve tutuklamalara, merkezi önderlik araçlarının sık sık yakalanması nedeniyle yaşanan boşluklara ya da başka nedenlerle önderlik ilişkilerinin bir dönem kesilmiş olmasına rağmen siyasal faaliyetin kesintiye uğramamış olması, Rusya işçi sınıfını kazanan ve onun üzerinde tartışmasız bir otoriteye dönüşen Bolşevik partisinin yapısı hakkında son derece açıklayıcı bir fikir vermektedir.

Bolşevik partisindeki bu mahalli inisiyatif sıkı bir devrimci merkeziyetçi örgütlenme üzerinde hayatiyet kazanmıştır. İdeolojik çizgi ve bu temel üzerinde partinin merkezi politikası tartışmasız bir otoritedir. Siyasal iktidar mücadelesine önderlik eden, örgütsel konumlanmasını bu stratejik hedefe uygun olarak düzenleyen, mahalli çalışmayı ve inisiyatifi asıl çalışmaya, merkezi saptanmış politikalara ve parti merkezinin genelgelerine bağlantılı ele alan veya ona uyarlayan bir işlerlik egemendir.

Partimiz, tıpkı Bolşevik partisi gibi, parti çizgisi ve siyaseti temelinde sınırsız bir mahalli inisiyatifin kullanıldığı bir yapı olabilmelidir. Devrimci merkeziyetçiliğin ve bu "devrimci merkeziyetçiliğin zorunlu bir önkoşulu ve zorunlu bir düzelticisi" olarak ademi merkeziyetçi sorumluluğun gereklerini pratikte tam gözetmek kaydıyla başka türlü de düşünülemez. Etkin bir mahalli devrimci inisiyatif ile yerelcilik ve federalizm genellikle birbirine karıştırılır. Bunlar tümüyle iki farklı şeydir ve komünist partisi ikincisinin (yerelciliğin ve federalizmin) her türünü prensip olarak temelden reddeder. Çünkü bu iki özellik partinin ideolojik temeli ve stratejik hedefine aykırıdır. Yerelcilik ve federalizm, devrimci merkeziyetçilik esaslarına dayalı olarak örgütlenen bir partide siyasal faliyetin gücünü zayıflatan, partinin işlerliğini dumura uğratan ve merkezini iktidarsız bırakan bir rol oynar.

Siyasal yaşam son derece canlı, hareketli ve zengindir. Partimizin günlük faaliyeti bütün bunları gözetmek durumundadır. Biz işçi sınıfının devrimci partisiyiz. Burjuva sınıf iktidarına karşı mücadele ediyoruz. Partimizin rolü, proletaryanın eylemini devrimci siyasal alana çekmek, işçi hareketini kendi programının seviyesine yükseltmektir. Fakat bunun yalnızca programımızın sistematik olarak propaganda edilmesiyle başarılamayacağı da son derece açıktır. Bu görevin başarılması, kapitalist sömürünün her biçimini, burjuva sınıf egemenliğinin bütün görünümlerini ve sınıf içeriğini, bu duruma son verme zorunluluğunu günlük olarak kitlelere anlatmayı ve onların pratik eylemini örgütleyip önderlik etmeyi gerektirir. Günlük pratik siyasal faaliyet sözkonusu olduğunda, burjuva sınıfını ve onun egemenlik aygıtı devletini suç üstü yakalamak ve bunu hemen işçi sınıfı ve emekçi katmanlar önünde teşhir etmek, binlerce plan, proje ve karar almadan daha önemli ve etkilidir.

O halde, bütün organlarımız, partimizin tek tek üyeleri ve sempatizan düzeydeki tüm militan yoldaşlar pratik sorumluluklarına bu gözle bakmalıdırlar. "Partiyle kazanacağız" şiarının gerçek karşılığını bulabilmesi için aktif ve atılgan bir performansın zorunlu olduğunu görmeli, görevlerine bu bilinçle sarılmalıdırlar. Parolamız şudur: **Partili ve parti sempatizanının olduğu her birimde, alanda parti faaliyeti kesintisizdir, öyle olmak zorundadır.** Parti politikası propaganda edilmek için değil, uygulamak içindir. Bu politikanın uygulayıcıları partili kadrolar ve parti davasına gönül vermiş devrimcilerdir.

Daha önce de bir vesile ile değinmiştik. Bir çalışma alanıyla uzun sayılabilecek bir dönem hareketimizin örgütsel ilişkileri kesilmiş olmakla birlikte faaliyetimiz kesintisiz olarak sürmüştü. Henüz yeni sayılan bu çalışma alanıyla yeniden bağ kurduğumuzda, siyasal etkimizin bütün bir kente yayıldığı, güçlerimizde önemli bir gelişme yaşandığı gerçeğiyle yüzyüze gelmiştik. Yakın dönemde yaşanan Ceyhan Belediyesi işçilerinin grevinde

ve Hacı Bektaş Şenlikleri'inde yoldaşlarımızın ortaya koyduğu inisiyatif, gösterdikleri yaratıcılık hem kıvanç verici ve hem de son derece öğreticidir. İşte "parti tarzı" bir yanıyla da budur.

İşçi hareketine diriltici bir hava taşımak, tereddüt içindeki devrimcilerin önyargılarını kırmak, safları hızla genişletmek ve sorumlulukların geniş çapına yetecek kuvvetleri bir an önce harekete geçirebilmek, her düzeydeki inisiyatifi etkin ve işlevsel kullanabilmeye bağlıdır. İşçi sınıfının devrimci partisinin, yukarıdan beklemecilere, yalnızca direktifle iş yapanlara değil, kendisini devrimci siyasal mücadelede yeniden üreten, inisiyatifli, yaratıcı, görevini yapamadığı zaman büyük bir sıkıntı duyan ve mutlak başarma azmiyle hareket eden devrimcilere ihtiyacı vardır.

II- Grup yaşamının izlerini kazımak ve siyasal yaşamı partili kimliğin gereklerine uygun olarak düzenlemek

Proletaryanın ihtilalci devrimci partisini inşa etme süreci anlamında bir grup olma döneminden yeni yeni çıkıyoruz. Dün parti değil bir gruptuk. Devrimci hareketin bir parçası olduğumuz için, geleneksel hareketin ara sınıf konumuyla bağlantılı olan grup ve grupçuluk kültürününün bizim saflarımızda da ideolojik-kültürel etkileri vardı. Saflarımıza proletarya dışı katmanlardan güçler akıyor ve doğal olarak bunlar şekillenme ortamı ve sürecinin etkilerini saflarımıza taşıyorlardı. Ve en önemlisi, devrimci bir sınıf hareketinin dönüştürücü gücünden yararlanmak bir yana, kendiliğinden bir işçi sınıfı hareketinin geri biçimler içinde ve son derece istikrarsız seyrettiği bir süreçte biz parti inşa sürecini tamamlamak durumunda kaldık.

Yılların özlemi bitmiştir. Yılların beklentisi nihayet sona ermiştir. Grup dönemini geride bıraktık. İşçi sınıfının ve bütün emekçi katmanların devrimci çıkarlarının temsilcisi bir siyasal parti olarak mücadele alanındayız. Bunun pratik siyasetimiz için anlamı şudur: Burjuvaziye karşı proletarya... Burjuvazinin egemenliği ve hegemonyasına karşı proletaryanın siyasal egemenliği ve hegemonyası... İşçi kitlelerinin, kapitalistin üretim sürecine yerleştirdiği ölü makinalar olmaktan çıkarak, ücretli kölelik zincirlerini parçalayarak, toplumsal üretim ve toplumsal yaşamı örgütleme sürecinin düşünen, özgür, bağımsız davranan yöneticileri haline gelmesi... Proleterlerin, işverenin kamçısı ve işten atma kılıcı olmadan çalışkanlığı, kapitalist uyarıcılar olmadan en yüksek verimliliği, boyunduruk olmadan disiplini, sömürücü sınıfın otoritesi olmadan proletaryanın düzenini geliştirebilmeleri... Ne sömüren, ne de sömürülen! Planlı üretim ve üretilenlerin ortak çıkarlara göre bölüşümü!..

Partimizin eylemine yön veren temel hareket noktaları bunlardır. Güncel politikalarının, propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhirinin hizmet ettiği stratejik amaç budur. Politika yapış tarzımız, karşıt çıkarlara sahip iki sınıf ve birbirini yadsıyan iki toplumsal sistem temeline dayalıdır. Bu nedenle, geleneksel hareketin takvim devrimciliğinin, ara sınıf konumundan gelen ve herşeyi ara çözümlere endeksleyen marjinal politik etkinliğinin, işçi yığınlarıyla birleşmeksizin ve onlara dayanmaksızın sözümona politik kuvvet ortaya koyma sonuçsuz çabasının, devrimci eylemi devrimci sınıfın eylemi olarak kavrayıp ele almayan "öncü savaş" perspektifinin, yığınların devrimci siyasal eylemini yaratmak ve bu eylemin deneyimleriyle daha geniş kesimleri eğitip mücadeleye yeni kuvvetler kazandırmak yerine, böbürlenmelerle taraftar toplama hastalığı vb.nin izlerini saflarımızdan kazımalıyız.

Bizim için politika, işçi sınıfının güncel ve tarihsel çıkar ve özlemlerine sahip çıkmak, onun çıkarlarını kollamaktır. Bizim için eylem, işçi sınıfına ve bu sınıfın amaç ve özlemlerine dayalıdır. Hiçbir eylem ve hiç bir mücadele aracı kendi başına amaç değildir ve her durum için geçerli de değildir. Kahramanlık ve feda ruhu sınıfsal içeriğinden kopartılamaz. Komünistlerin kahramanlığı ve fedakarlığı işçi sınıfının devrimci eylemini geliştirmek, işçi sınıfının devrimci mevzilerini korumak, işçi sınıfının ücretli kölelik zincirlerini parçalamak içindir. Komünistler kendilerini övmeyi yadırgarlar. Kendilerini işçi sınıfına kurtarıcısı olarak sunmayı akılsızlık ve gerçek hayata yabancılık sayarlar. İşçi sınıfının ve emekçilerin sözümona kurtarıcılara değil, devrimci bilincini geliştirip keskinleştiren, sermayenin saldırı ve

oyunlarına karşı onu yerinde ve zamanında uyaran, toplam mücadelelerinin deneyimlerini süzüp hareketine mal eden, tarihsel hafızası olan, her koşulda ve her zaman kaderini işçi hareketinin kaderiyle birleştiren devrimci önderliklere ihtiyacı vardır.

Partili güçlerin siyasal faaliyetini bu temel zemin üzerinde düzenlemek koşuluyla, savaş açmamız gereken bir öteki husus da, iç yaşamımızdaki grup kültürü ve alışkanlıklarıdır. Tek tek öğelerini burada saymak gereksizdir. Sosyal yaşamdan siyasal yaşamın planlanmasına, kurallı devrimci yaşamdan aleniyete dayalı devrimci merkeziyetçiliğin gereklerini yerine getirmeye, insan ilişkilerinden devrimci eleştiri ve özeleştiri vb. bir dizi alanda çevre yaşamına özgü davranış, tutum ve alışkanlıkları yenmeyi radikal bir mücadeleye konu etmeliyiz. Partili yaşama başladığımız ilk süreçte böyle bir mücadele sanılandan da büyük bir önem taşımaktadır. Düzeyleri ve alanlarının farklı olduğunu unutmamak koşuluyla, bu sorumluluk ve yükümlülük bütün bir parti örgütünü ve sempatizan yoldaşları kesmektedir. Unutmamalıyız! Zayıflıklar ve alışkanlıklar komünistlerin iç düşmanlarıdır. En tehlikeli düşman da budur. Bu düşmanı yenemeyenler, sermaye düzeni ve iktidarını yenecek gücü açığa çıkartıp örgütleyemezler.

III- Partinin gerçek kadroları, işçi sınıfının seçkin önderleri olmalıyız
İşçi sınıfının bilinçli, militan, fedakar ve devrimci temsilcilerini partimizde toplamalıyız

Siyasal mücadele alanına yeni kurulmuş olarak atılan partimizin en büyük avantajı, güçlü bir teorik temele sahip olması, son 25-30 yılın siyasal mücadeleler sürecinden geçen deneyimli kadrolar ile genç ve dinamik güçleri aynı potada birleştirmeyi başarması, kadro çekirdeğinin partinin çizgisi temelinde açık ve berrak bir bilince sahip olması ve güçlü bir misyon bilincinin beslediği "cüret etmek ve başarmak" iddiasına tutkuyla sarılmanın bütün ön imkanlarını yaratmış olmasıdır.

Parti örgütümüzün kadroları, işçi sınıfı içindeki devrimci çalışmadan, sınıf mücadelesinin gerçek sorun ve görevlerinden kopuk, soyut inşa şemaları ve aydın fantazileri ile gübrelenen bir saksı içinde yetişmediler. Komünist hareket inşa sürecindeki örgütsel ve kadrosal şekillenmesini işçi sınıfını devrimcileştirme pratiği içinde gerçekleştirdi. Bütün bu sürecin sağladığı deneyim birikimi de gözetildiğinde, bu husus partimizin sahip olduğu bir başka avantajdır.

Partimizin en ciddi zayıflık alanından biri ise, on yıllık ısrarlı çalışmamıza rağmen, proleter kökenli kadroların saflarımızdaki azlığıdır. En büyük dezavantajımız ise, işçi hareketinin yalnızca siyasal açıdan tam bir atalet içinde bulunmasını bir yana bırakırsak, kendiliğinden hareketin durgun ve olabildiği kadarıyla son derece geri biçimlerde seyrediyor olmasıdır. Hareketin bu durumunun partimizin gelişmesi açısından yolaçtığı sonuç şudur: Böylesi durumlar sosyalist siyasal çalışmanın çok az verim verdiği dönemlerdir. On yılık ısrarlı çalışmamızın ortaya tatmin edici bir sonuç çıkartamamış olmasının gerisinde bu faktörün çok önemli bir rolü vardır.

İşçi hareketinin tabanında biriken hoşnutsuzluk, öfke ve yaşam koşullarını değiştirmeye dönük istemler, bu temeldeki mücadele isteği ne zaman kitlesel bir eylemliliğe dönüşecektir? Sözgelimi, '70'li yıllar, ya da '87-90 dönemindeki bir yaygınlıkta ne zaman ortaya çıkacaktır? Bunu kesin olarak kestirmek mümkün değildir. İşçi sınıfının kapitalist kuşatma içinde ağır bir sömürü altında inlediği, faşist zorbalığın hareketin gelişip serpilmemesi için her yola başvurduğu kesindir. Aynı ölçüde kesin olan bir başka gerçek ise bu durumun uzun süre devam edemeyeceğidir.

O halda komünistlerin öncelikli görevlerinden biri, işçi sınıfının fabrika koşullarıyla ilgili en küçük sorunundan uluslarası düzeydeki gelişmelere kadar, kapsamlı ve çok yönlü, planlı ve ısrarlı bir çalışmayla harekete itilim kazandırmaya çalışmaktır. Buna bağlı olarak, yükselecek bir hareketi kucaklayacak, onu ileriye taşıyarak siyasal iktidar mücadelesine yöneltecek bir siyasal ve örgütsel hazırlığı ivedilikle tamamlamaktır. Bu husus çok önemlidir. Proletarya partisi için önemli olan günü kurtarmak değil, geleceği kazanmayı teminat altına almaktır. Fakat bu bir rehavete yol açan tarzda değil, tersine sistemli ve ısrarlı çalışmak

koşuluyla soluğunu tutmayı başarmak olarak anlaşılmak zorundadır. Şu basit nedenledir ki: Geleceği teminat altına almak bugün ortaya konulan performansa bağlıdır. Bugünü hakkıyla değerlendiren bir parti yarını kucaklayabilir. "İşleyen demir paslanmaz"! Rehavet ise çürütür.

Yarına hazırlanmak, yalnızca ve basitçe bugünkü güçleri iyi düzenlemek, etkin seferber etmek ve yetkinleştirmek olarak anlaşılamaz. Bu, güç ve deneyim birikimini artırmak, olanakları çoğaltmak, mevzileri sağlamlaştırmak ve yeni mevziler kazanmak ve bütün cepheleri hakkıyla tutacak kuvvetleri biriktirip hazırlamak sorunudur.

Bu nedenlerle, geleceği kazanmayı teminat altına almak için işçi sınıfının en seçkin üyelerini partimize kazanmak geleceğin değil, bugünün sorunudur. Partimiz, sınıf bilinçli işçilerin partisidir. İşçi sınıfı saflarında varolan sosyalist, devrimci, ilerici tüm birikimi partimizin saflarında toplamalıyız. İşçi sınıfının sosyalist ve ilerici öğelerine dosdoğru programımızla gitmeli, sosyalist propaganda ile onları açık bir tercihe çağırmalıyız. Partimize yönelen en küçük enerji zerreciği üzerinde hassasiyetle durmalı, sosyalist siyasal çalışmayı proleter öncülere dayanarak sürdürmeliyiz.

İşçi sınıfının ileri öğeleri yalnızca programımıza bakarak tercihlerini yapmayacaklardır. Hatta kimisi programımızı başlangıçta önemsemeyecektir de. Siyasal duruşa, siyasal çabaya, bu açıdan ısrara ve istikrara bakacaklardır. Sosyal ilişkiyi kuruş tarzına, sosyal yaşamdaki duruşa bakacak, propagandacı ve örgütçü olarak giden partili militanda kendisinden bir şeyler arayacaktır. Tercihlerini buna göre yapacaktır.

Bu nedenle partimize, sınıf kitlelerini etkileyebilen, onun öncüleriyle kaynaşmayı başarabilen kadrolar gerekli. Partimize işçi sınıfı okulunda eğitim görmüş, **sınıf kitlelerinden öğrenmesini bilen kadrolar** gerekli. Bir kadronun Marksizm-Leninizmi teorik olarak bilmesi yetmez. Bu teorinin maddi-toplumsal kuvveti olan proletaryayı tüm yönleriyle tanıması gereklidir. Salt kitaplardan işçi sınıfını tanıyan bir devrimci, henüz devrimcileşmemiş bir işçi yığını gerçeğiyle karşı karşıya geldiğinde önce şaşırır. Çünkü devrimcileşmemiş bir işçi sınıfı henüz siyasal bir varlık değildir. Düşünüş tarzı ve değer yargıları egemen kültüre göre şekillenmiştir. Bu gerçeklikle karşı karşıya gelen bir devrimci, geleneksel harekette sıklıkla karşılaştığımız gibi, ya umutsuzluk içinde "bunlardan birşey çıkmaz" diyerek aslına rücü edecektir. Ya da işçi sınıfını devrimcileştirmenin kendi işi olduğunu pratik olarak bilince çıkartarak sorumluluğuna soyunacaktır.

Partimizin kadrosu, sınıf güdüsü, sınıf sezgisi, sınıf disiplini ve sınıf sağduyusuna sahip olan ve tüm bunları devrimci temellerde değerlendirendir. Tüm bu özellikleri edinmek ise, ne kendi başına teoriyi iyi bilmek ne de devrimcilikte tereddütsüz olmakla ilgilidir. Bu herşeyden önce, siyasal, sosyal, kültürel yaşamı düzenleme, proleter kitlelerin gündelik yaşamına gerçek bir ilgi gösterme sorunudur. Sınıf devrimcisi olmak için fabrikada çalışmayı yeterli görmek yanlış ve eksik bir kavrayıştır. Fabrika yaşamının sağladığı avantajlar elbette vardır. Herşeyden önce siyasal çalışma ve kitle eylemi örgütleme açısından. Ama, eyleminde düşünce ve bilincin en yüksek düzeyini güçlü bir özdisiplin ve özdenetimle birleştiren bir partili için sözünü ettiğimiz avantajın özel bir önemi yoktur. Partilide devrimcilik bir meslektir. Kendini gerçekleştirme işidir. Böyle bir devrimci de, doğal olarak, işçi sınıfının maddi, sosyal, kültürel, siyasal dünyasına, devrimci talep ve özlemlerine, hareketin gelişim seyrine, sorunlarına ve ihtiyaçlarına günlük bir ilgi gösterir. Böyle bir devrimci, işçi kitleleriyle buluşma ve onların içinde erime yeteneğini kolay kazanır.

Partili kadro, işçi sınıfı hareketinin pratiği içinde yoğrulan, işçi sınıfı ve mücadelelerinin deneyimini özümseyen, evrensel deneyimi bir kılavuz olarak başarıyla kullanabilendir. Sosyal-kültürel kimlikleri ve kişilikleriyle, birikim ve yetenekleriyle, çalışkanlık ve fedakarlıklarıyla, geniş işçi yığınlarıyla kurdukları bağlarla, bir işçi devrimcisi gibi düşünen ve yaşayan, siyasal kapasitesi ve performansıyla olduğu kadar insani özellikleriyle de yığınların gönlünü fethetmeyi ve sınıf kitlelerinin doğal önderi olmayı başarabilendir. Parti, öncü misyonunu, devrimci işçi sınıfı ordusunun genelkurmayı olma rolünü ancak böylesine bir önderler topluluğuna sahip olduğu zaman hakkıyla oynayabilecektir. İşçi hareketi içindeki bütün bir sosyalist, ilerici birikimi parti potasında toplamak o zaman çok kolay olacaktır.

Partili olma bilinci

Dün proleter sosyalist bir hareket, komünist partisi inşa örgütüydük. Bugün partiyiz. İnşa örgütü ile parti iki farklı düzey, iki farklı kimliktir. Bu farklılık bütün bir siyasal yaşamımıza yansımak, etkinliklerimizde kendini göstermek durumundadır. Parti, kendi sınırları içinde bir siyasal faaliyet yürütmeye çalışan bir örgüt değil, sınıf kitlelerine devrimci politika taşıyan, sınıfın bağımsız politik hareketini örgütleyen ve eylemini sermaye düzenini ve iktidarını yıkmaya yönelten öncü bir müfrezedir. Biz sınıf devrimcileri misyonumuza ve sorumluluğumuza bu çerçevede bakmak durumundayız. Örgütsel iç yaşamımızı ve örgütsel işleyişimizi düzenlerken, buna ilişkin sorumluluklarımızı saptarken, hareket noktamız partili yaşam tarzı ve etkinliğidir.

En tam ve eksiksiz bir örgütsel yaşam ve işleyiş! Bu elbette tüm gerçek komünistlerin arzusudur. Ama bu göreceli bir tanımdır. Bu nedenle de döneme göre değişir. Ve her zaman ulaşılan düzeyin daha ideali aranır. Daha ideal olan bir düzeye ulaşabilmek ise parti faaliyetini yürütecek olan kadroların ideolojik-siyasal donanımının sürekli sağlanmasını gerektirir. Parti iç yaşamının devrimci temelde düzenlenmesi ve parti disiplininin oturtulabilmesi için donanım kadar önemli bir başka temel husus ise militan sınıf faaliyeti üzerinden sınıfı örgütlemeye çalışmaktır. Gerçek bir parti disiplini oturtmak ise ancak proleter sınıf zemininde kök tutmakla mümkündür.

Bugün sınıf içersinde henüz köklü bir örgütsel yapıya sahip olamamakla birlikte, ısrarlı bir biçimde siyasal sınıf faaliyeti örgütlemeye çalışıyoruz. Bu yönelimin kendisi bile çalışmaları belli düzeyde disipline ediyor. İş yapmak disipline olmanın bir aracı olmakla birlikte, yine de eksik kalıyor. Evet, siyasal sınıf çalışmasını ısrarlı biçimde yürütmek, fakat mutlaka sınıf zeminine oturtmak! Hedef bu olmalıdır. Yetersizliklerin zeminin bu ortadan kaldıracaktır.

Parti faaliyetinin sınıfı örgütleme eksenine oturmuş olması, bu faaliyetin kurumlaşma ihtiyacını da gösterir. Bunun bir başka önemli yönü ise örgüt çalışmasının düzenlenmesi, iç yaşamın devrimin ve devrimci çalışmanın ihtiyaçlarına göre şekillendirilmesidir. Parti organik ilişikiler içindeki bir örgütler toplamını anlatır. Siyasal sınıf çalışması üzerinden bir oturmuşluk sağlaması ise parti organlarının yetkinleşmesini getirecektir.

İşçi sınıfının mücadelesine önderlik edebilmek sağlam bir parti örgütü ve disiplinli bir parti faaliyetiyle olanaklıdır. Bunun için örgütsel yaşamı ve işleyişi düzenleyen ve amaca uygun olmasını sağlayan bir pratik ilke ve kurallar bütünlüğüne ihtiyaç var. Kuşkusuz bunlar teknik, idari ve bu nedenle de biçimsel şeyler olamaz. Partinin yaşamıyla doğrudan bağlantılı, yaşamın canlı sorunları karşısında işlevsel ve gerçek bir kavrayış temeli üzerinde uygulanan pratik ilke ve kurallar bütünlüğüdür.

Örneğin, bu açıdan Portekiz komünist partisinin örgütlenme çalışmalarına baktığımızda (*Yarın Bizimdir Yoldaşlar* - Manuel Tiago), devrimci bir partinin iç işleyişindeki disiplini, ilke ve kuralların birer söz kalıbı olmadığını, bütün kuralların yaşamda karşılığını bulduğunu, tam da bu nedenle faaliyette bir sağlamlık ve süreklilik olduğunu görüyoruz. Bu kuralların uygulanması sayesinde, polis operasyonlarıyla karşı karşıya kaldıkları koşullarda bile, örgüt faaliyeti kesintisiz devam ediyor. Bu kurallar nelerdir diye sorulabilir. Sıralandıklarında çok basit gibi görünecek belki. Ama yaşama baktığımızda illegal bir parti için yaşamsal değerde kurallar olduklarını da görürüz. İç illegalitenin gereklerine tam riayet, örgütsel bilgilerin bir sır olarak korunması ve kimsenin gereğinden fazla bilgiye sahip olmaması, örgüt birim ve organların birbirinden tamamıyla yalıtılması, randevulara tam zamanında gitmek, konumlanılan mekanları çok titiz kullanmak ve iyi bir kontrolle evlere gitmek, takip alınabilecek yerleri kullanmamak, en kötü koşullarda bile özdisiplini elden bırakmamak, nefsine hakim olmak, esnek ve liberal davranışlara karşı tahammülsüzlük (dostça ve yoldaşça eleştiri zemininde sert bir mücadele) vb... Daha da önemlisi, tüm bu kuralları yaygın ve etkin bir kitle çalışması içinde uyguluyor olmalarıdır. Kurallarda titizlik kitle çalışmasında

etkinlik ve yaygınlıkla birleştiğinde, gerçekte de sağlam ve sarsılmaz bir illegalite doğmaktadır. Çünkü kurallar sağlam bir uygulama zeminine kavuşmuştur. İllegal kadro kitle denizi içinde kaybolmuştur.

Sözünü ettiğimiz kitabı okuyan tüm devrimciler, kuralların hiç de boşuna ve keyfiyete göre oluşmadığını, yaşamda mutlaka karşılıklarının olduğunu görürler. En basit örneğiyle, başkasının bahçesinden kızılcık vb. meyvalar yemek yasaktır. Bunu ihlal etmek bir parti suçudur. Normalde bu çok basit ve gereksiz gibi görünüyor. Ama gerçekte anlaşılır nedenlere dayanıyor. Çünkü, daha önce iki partili izinsiz meyva koparıp yedikleri için köylüler tarafından ihbar edilip yakalanmışlardır. Ve bu kadar basit bir olaydan ötürü iki partilinin yakalanması parti faaliyetinin sürekliliği ve gücü açısından son derece önemli bir kayıptır. Bu, parti faaliyeti açısından lüks bir kayıptır.

Parti, gönüllü devrimcilerin birliğidir aynı zamanda. Bunun için partili tüm devrimciler partinin yaşamını düzenleyen tüm kurallara uymak zorundadırlar. Portekizli devrimcilerde en küçük bir kural ihlalinin karşılığı örgüt müdahalesidir. Çelikten bir disipline sahip olmalarından dolayıdır ki, parti en zor koşullarda dahi ayakta kalmayı başarmıştır. Bugünün imkan ve koşullarıyla kıyaslandığında çok daha zor koşullarda, inadına ve güçlü bir inançla yürüyen faaliyet örgütlüyorlar. Günlerinin çoğu yarı aç yarı tok geçiyor. Buna rağmen muazzam bir enerjiyle çalışıyorlar. Fedakarlık ve tam bir adanma duygusu, devrime inanç ve bağlılık onların en zor koşulların dahi üstesinden gelmelerini sağlıyor.

Parti, parti ruhu, parti kimliği, parti bilinci! Onları o kadar güçlü kılan partili sorumluluk bilinci! Partiye karşı sorumluluk sınıfa karşı sorumlulukla birleşiyor. Sınıfın kurtuluşu için mücadele etmek bir sorumlulukla adanmayı gerektiriyor. Burada bireysel kaygılara, bencilce düşüncelere yer olmayacağı, olmaması gerektiği ise çok açıktır. Herşey proletarya davasının çıkarlarına bağlı olmak durumundadır.

Partili günlerini yaşayan hareketimizin militanları da kendi siyasal örgütsel yaşamlarına partili düzeyin gerekleri üzerinden dönüp bakabilmelidirler. Kuşkusuz, partili yaşam sihirli bir durum değil, sonsuz bir feda ruhunun, bilinçli devrimci bir yaşam tarzının, etkin bir çalışma temposunun, proleteryanın devrimci kültürü, ahlakı, değerlerinin vb. karşılık bulmasıdır.

Partili kimlik, inşa örgütü sürecinde çok kolay boyveren kimi alışkanlık ve zaafların bir tahammülsüzlükle karşılanacağını gösteriyor. Bu bakımdan partili militanların gerçek bir iktidar savaşımı içinde olduklarını ve buna göre davranmaları gerektiğini kavramaları gerekiyor. Bundan böyle aksama noktalarına, zaaflara, ilkesiz ve kuralsız davranışlara, liberalizm ve laçkalığa, şekilsizlik ve kendiliğinden sürüklenişe bir tahammülsüzlükle yaklaşılacaktır. Partinin geldiği düzey itibariyle tüm sorun ve zaaf alanlarına müdahale kaçınılmaz olacaktır. Proleter disiplin, kültür ve ahlaka dayalı bir örgütsel yaşamın devrimci atmosferine tutunmak her yoldaşın sorumluluğu olacaktır. Hareketin yükünü bugüne kadar omuzlamış olan yoldaşlar kendilerini yenileyebildikleri ve partili kimliği içselleştirebildikleri sürece yeni ve deneyimsiz yoldaşları tam da bu kimliğin gereklerine uygun bir biçimde eğitip kazanabileceklerdir. Bu bakımdan yeni gelişme sürecini yaşayan genç ve deneyimsiz yoldaşlara hem örnek olmalı, hem eğitimlerini olağanüstü önemsemeli ve hem de zamanında müdahalelerle onları hatalara düşmekten korumalıyız.

Sınıf kitleleri içerisinde faaliyet yürüten, onun eylemini örgütlemeye çalışan partinin, böyle bir faaliyet yürütebilecek bir kurumsallaşmayı sağlaması ve oturtması, her türlü parti dışı çizgi, davranış ve alışkanlığın ortadan kalkmasını kolaylaştıracaktır. Alışkanlıklar kendi gücünü dar örgütsel faaliyet içerisinde ortaya koyabiliyordu. Bugün siyasal sınıf çalışmasının ihtiyaçlarına uygun bir örgütsel konumlanış ve işleyiş vardır. Bu nedenle bu tür zaafların yaşam alanını ortadan kaldırma sürecindeyiz. Parti güçlerini sınıftan devşirebildiği, parti güçlerinin ağırlığının sınıf içinden çıkan kadrolardan oluştuğu, sınıfın devrimci kültürü ve davranışının parti içinde genelleştiği koşullarda, ara sınıflara özgü eğilim ve davranışlar da etkisiz kalacaktır.

Partili sorumluluk bilinci sınıfa karşı sorumluluk bilinciyle birleştiği koşullarda gerçek mahiyetini kazanacaktır.

Artık parti kazanılmış bir mevzidir. Bu mevziyi güçlendirmek ve geleceği kazanmak için ileri!..

F. SERTAÇ

Partili mücadelede daha da güçlüyüz

Türkiye kapitalizminin iktisadi, siyasi ve sosyal krizi her geçen gün biraz daha derinleşiyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi İMF reçeteleri ile emperyalizmle kölelik ilişkilerini daha da pekiştiriyor. Öncekiler gibi son saldırı programı da krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetecek ve onlar için daha fazla sefalet anlamına gelecek maddeler içeriyor. Özelleştirme hızlandırılacak, ücretler düşük tutulacak, SSK tasfiye edilecek, emeklilik yaşı yükseltilecek vb...

Burjuvazi İMF patentli yeni saldırı paketini uygulayabilmek için yıllardır kullandığı yöntemlere başvuruyor. Medyası aracılığıyla anlaşmayı bir başarı olarak göstererek emekçi kitlelerin bilincini köreltmeye ve sık sık değiştirdiği sahte gündemlerle oyalamaya çalışıyor. Çürümüşlüğünden ve çözümsüzlüğünden dolayı ideolojik ve siyasi alanda yapılabileceği fazla bir şey olmadığı için devlet terörüne daha sistematik bir biçimde başvuruyor. Öncüsünden ve onun yol göstericiliğinden yoksun bir işçi-emekçi hareketliliğinin zayıflığından yararlanıyor ve satın aldığı sendika bürokratlarını, bunun yeterli olmadığı yerde de baskı ve şiddetini uygulamaya koyuyor. Geniş işçi-emekçi kitleler harekete geçirilemediği koşullarda burjuvazi bu yöntemleri daha rahat kullanıyor.

Yıllardır sefalete mahkum edilen ve baskıyla sindirilen kitlelerin biriktirdikleri öfkeyi açığa çıkarma, onu örgütleme ve sistemin temellerine yöneltme görevi ile karşı karşıya alan sınıfın öncüsüne ve onun komünist işçi partisine büyük görevler düşmektedir.

Saldırıları mücadeleyle püskürteceğiz

Artık kazanılmış olan partiyi Kırşehir'de geniş işçi-emekçi kesimleriyle buluşturma sorumluluğu taşıyan biz komünistler son İMF-TÜSİAD saldırı programı ile ilgili etkin bir çalışma içerisine girdik. Bu konuda zengin bir materyal sunan PYO-MYO ve bültenleri kullanarak yoğun bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütüyoruz. İlişkide olduğumuz işçi ve emekçiler üzerinden mümkün olan en geniş kesimlere sesleniyor ve bunun için sendikalar ile demokratik kitle örgütlerini de kullanıyoruz.

Sermaye devletinin son saldırılarına cevap olarak çok yönlü bir karşı saldırı geliştirilmeli, yürüttüğümüz faaliyetin sonuç ve deneyimleri merkezileştirilmeli ve tüm parti örgütlerine mal edilmelidir.

Sınıfla bağlarımızı daha da güçlendireceğiz

Sanayi Sitesi Kırşehir'de de sömürünün en azgın biçimler aldığı alanlardan birini oluşturuyor. Çalışma saatlerinin fazla olması (13-14 saat), ücretlerin düşüklüğü, sigorta, sendika ve işgüvenliğinin olmaması Kırşehir'deki Kılıçözü Sanayi Sitesi'nin de en yakıcı sorunları. Sitenin küçük işletmelerden oluşması, işçilerin farklı işletmelere dağılmış olması, işçiler arasında mücadele geleneğinin olmaması ve işten atmaların çok yoğun yaşanması işçilerin örgütlenip beraber hareket etmelerinin önündeki engellerdir.

Şu anda özellikle genç işçilerle sağlam ilişkilerimiz mevcut. Sanayi sitesinde yaşanan sorunlardan yola çıkarak işçi yoldaşlarımız üzerinden işçilerdeki mücadele isteğini açığa çıkarmak, örgütlemek ve bilinçli hale getirmek öncelikli amacımız. Sitedeki öncü işçiler gerek okuyarak ve okutarak, gerekse sorunlarını, düşüncelerini ve deneyimlerini aktararak yayın organlarımıza sahip çıkıyorlar.

İşçilerle sigorta hakkıyla ilgili geniş bir toplantı yaparak "Sigortasız Çalışmaya Hayır Platformu" oluşturmayı önümüze ilk hedef olarak koyduk. İşçiler tarafından en acil talep olarak görülen sigorta hakkı için bu platform etrafında bir mücadele örgütlemek, işçilerin sınıf bilinci edinmelerinde ve partileriyle buluşmalarında önemli bir olanak oluşturacaktır. İleriki süreçte eğer koşullar yeterli olursa sanayi sitesine yönelik bir bülten çıkarmayı düşünüyoruz.

İlimizde bulunan PETLAS lastik fabrikası işçileri ile yakın zamanda işten atılan işçilerle ilişkilerimiz sürüyor. Özelleştirme ile beraber öncü işçilerin tümünün işten atılması, Fazilet Partisi ve MHP gibi gerici düzen partilerinin etkisindeki işçilerin çoğunlukta olması, işten atma tehditlerinin sürekli gündemde olması Petlas işçisinin şu anki durgunluğunun ve ilişkilerimizin zayıflığının en önemli sebepleridir. Sabırlı ve uzun soluklu çaba ile Petlas işçisinin komünist işçi partisi saflarında onurlu yerini almasını sağlamak bizim sorumluluğumuzdur. Petlas işçisinin özelleştirmeler ve işten atmalara karşı yürüttüğü mücadele içerisinde kazandığı deneyim biz komünistler için önemli bir avantaj oluşturuyor. Tüm bunları gözönünde bulundurarak, yayın organlarımızı kullanarak işçilerin politik bilincini geliştirmek amacındayız.

İlimizde kurulu olan Yeşilliler Fabrikası ve Meytaş kireç fabrikasında yaşanan sorunlara ve özellikle son dönemlerde hızlanan işten atmalara, ilişkilerimizin zayıf olması nedeni ile gerekli müdahaleyi yapamadık. Sefalet ücreti ve sendikasız çalışmanın hüküm sürdüğü bu fabrikalarda ilişki kurarak bir örgütlülüğün yaratılması için acil adımlar atacağız.

Karayollarında çalışan sınıf bilinçli işçiler öncülüğünde İç Anadolu bölgesini kapsayan ve her ilden bir temsilcinin katıldığı toplusözleşme komitesi kuruldu. Komitede bulunan sınıf bilinçli işçiler karayolları işçilerine devrimci politikayı taşıma misyonuyla hareket etmektedirler. Sektördeki mücadelenin geleceği açısından bu önemli bir olanaktır. Önümüzdeki süreçte bu olanağı en iyi şekilde kullanacağız. Komitenin kendi emeği ve katkılarıyla karayolları işçilerine yönelik bir bülten çıkarılması çalışmaları sürüyor.

Kırşehir'de kamu emekçileri içerisinde önemli bir güce ve etkiye sahibiz. KESK'in reformist yönetiminin de etkisiyle içine girdiği durgunluğun Kırşehir'de kırılmasına çalışıyoruz. Yoldaşlarımız görevlerini yerine getirebilmek için iç örgütlülüklerini sağlamlaştırmaya ve etkin bir faaliyet yürütmeye çalışıyorlar.

Mücadele araçlarının önemi

İşçi sınıfının iktidar için mücadelesinde yayın organlarımızın önemi tartışma gerektirmeyecek kadar açıktır. Bu açıklıkla hareket eden Kırşehir'li komünistler olarak, yayın organlarının dağıtımı, işlevine uygun olarak kullanımı ve en önemlisi de komünist üreticiliğe yakışır şekilde katkı sunmada önemli bir başarı sağladık. Yayınlarımız tüm yoldaşlarımız tarafından sahipleniliyor ve sürekli besleniyor.

Kırşehir işçi-emekçileri partileriyle şimdi daha güçlüler

Kırşehir'in politik yaşamında komünistler olarak yerimizi almış bulunuyoruz. Mevcut devrimci önderlik boşluğunu doldurmak temel görevimiz. Kırşehir'de özellikle son bir yıldır devrimci öncü güç ihtiyacı hissedilmektedir. Bunu iyi gören sermayenin faşist uşakları bırakalım bir işçi-emekçi eylemine, kültür-sanat etkinliklerine bile izin vermemektedir. İlimizde bulunan devrimci-demokrat ve reformist partilerin Kırşehir işçi ve emekçisinin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek ne ideolojik, ne politik ne de örgütsel güçleri vardır. Dolayısıyla, biz komünistler öncülük görevimizin gereklerini yerine getiremediğimiz sürece Kırşehir işçi-emekçisi güçsüz kalmaya devam edecektir.

Tüm bu değerlendirmeler ışığında politikalarımızı hayata geçirerek, komünist işçi partisini Kırşehir'de hak ettiği yere getirmek için enerjimizin son damlasına kadar mücadele edeceğiz.

Kırşehir'den komünistler

Komünist Enternasyonal 6. Kongresi kararlarından...

Proletaryanın savaşa karşı tavrı

7. Savaş, kapitalizmden ayrı tutulamaz. Savaşa karşı mücadele, herşeyden önce onun tabiatı, nedenleri vb. hakkında berrak bir kavrayışı gerektirir. Savaşın doğal bir olay olduğunu ileri süren gerici bahanelere karşı da, onu laflarla ve paktlarla ortadan kaldırmayı uman ve gericilikte öncekilerden hiç de aşağı kalmayan ütopik tasavvurlara karşı, devrimci proletarya savaşa karşı gerçek mücadelenin tek bilimsel esası olarak Marksizm-Leninizmin rasyonal teorisini ileri sürmektedir.

Tarihi bir olay olarak savaşın nedeni, insanlığın "kötü tabiatı", hükümetlerin kötü politikası değil, toplumun sömüren ve sömürülen olarak sınıflara bölünmesidir. Modern tarihte sınıfların nedeni kapitalizmdir. Bu savaşlar istisnai olaylar değildir. Kapitalizmin ilkeleriyle, yeni üretim aletlerinde özel mülkiyet, rekabet ve sömürüyle çelişmez, aksine bunların doğrudan sonucudur.

Kapitalizmin tekelci aşaması olan emperyalizm kapitalizmin bütün çelişmelerini öylesine keskinleştirir ki "barış" ancak yeni savaşlar için bir soluk alma dönemi olarak kalır. Proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü parçası hariç, dünyanın yüzeyi ve ekonomik zenginliği tamamen bir kaç büyük devletin tekeli altındadır. Çeşitli ülkelerin eşitsiz ekonomi ve siyasi gelişimi tekrar dünyanın yeniden bölüşümü gereğini yaratmaktadır. Son tahlilde bu ancak en önemli emperyalist ülkelerin birbirlerine karşı yürüttüğü savaşlar yoluyla mümkündür. Aynı zamanda, yüz milyonlarca proleterin ve sömürge esirlerinin sömürüsü ancak kanlı zulüm savaşlarıyla sürdürülebilir.

Savaş kapitalizmden ayrı tutulamaz. Bu nedenle savaşın "yokedilmesi" ancak kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla; yani, sömürücü burjuva sınıfının devrilmesiyle, proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin inşası ve sınıfların ortadan kaldırılması yoluyla mümkündür. "Gerçekçi" olduğu ne kadar iddia edilirse edilsin, bütün diğer teori ve öneriler, sömürü ve savaşı devam ettirmek için ortaya atılmış bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

Bu nedenle Leninizm, savaşın yokedilmesiyle ilgili bütün pasifist terorilerle mücadele eder ve işçi kitlelerine ve bütün sömürülen halka bu amaca giden tek yolu gösterir: Kapitalizmi devirmek.

8. Ancak kapitalizmin devrilmesi şiddet kullanmadan, silahlı ayaklanma ve burjuvaziye karşı proleter savaşlar verilmeden mümkün değildir. İçinde bulunduğumuz emperyalist savaşlar ve dünya devrimleri çağında Lenin'in belirttiği gibi, burjuvaziye karşı proleter iç savaşlar, proletarya döktatörlüğünün burjuva devletlerle ve dünya kapitalizme karşı savaşları ve ezilen halkları emperyalizme karşı milli devrimci savaşları kaçınılmazdır ve bunlar devrimci savaşlardır. Bu nedenle tam da sosyalizm ve savaşların yokedilmesi uğruna savaştığı için, devrimci proletarya, her savaşa karşı çıkmaz.

Her savaş, belli bir sınıfın politikasının "başka araçlarla" bir devamıdır. Bu nedenle proletarya **her somut savaşın** tarihi ve siyasi sınıfsal anlamını dikkatle incelemeli ve savaşa katılan bütün ülkelerin hakim sınıflarının rolünü uluslararası proleter devrimi açısından özel bir şekilde incelemelidir.

Çağımızda aşağıdaki üç tip savaş mümkündür; **birincisi**, emperyalist devletler arasında savaşlar, **ikincisi**, proleter devrimine karşı veya sosyalizmin kurulmakta olduğu ülkelere karşı emperyalist karşı-devrim savaşları, **üçüncüsü**, özellikle sömürge ülkelerin emperyalizme karşı yürüttükleri ve emperyalist bastırma savaşlarıyla ilişkili olan milli devrimci savaşlar.

(...)

*(Komünist Enternasyonal 6. Dünya Kongresi'nin (1928) **Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele ve Görevlerimiz** başlıklı karar metninden...)*